

Liahona

OMSLAGARTIKEL:

**Vrouw, waarom weent gij? Troost
putten uit het lege graf, p. 8**

Inwijding in de Schriften, pp. 15, 16

**Ontmoet de mensen die van
je houden, p. K8**

April 2006 106e jaargang Nummer 4
LIAHONA 26984-120

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van
Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson, James E. Faust

Raad der Twaalf: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf,
David A. Bednar

Verantwoordelijk redacteur: Joy E. Jensen
Adviseurs: Monte J. Brough, Gary J. Coleman,
Yoshihiko Kikuchi

Hoofdredacteur: David L. Frischknecht

Directeur redactie: Victor D. Cave

Senior redacteurs: Larry Hiller, Richard M. Romney

Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Hoofdredacteur: Victor D. Cave

Assistent-hoofdredactrice: Jennifer L. Greenwood

Mederedacteurs: Ryan Carr, Adam C. Olson

Assistent-redactrice: Susan Barrett

Redactiemedewerkers: Shanna Butler, Linda Stahle Cooper,
LaRene Porter Gaunt, R. Val Johnson, Carrie Kasten, Melvin
Leavitt, Sally J. Odekirk, Judith M. Paller, Vivian Paulsen,
Sara R. Porter, Jennifer Rose, Don L. Searle, Rebecca M.
Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe,
Julie Wardell, Kimberly Webb

Directiesecretaresse: Monica L. Dickinson

Marketing manager: Larry Hiller

Leidinggevend art-director: M.M. Kawasaki

Art-director: Scott Van Kampen

Productiemanager: Jane Ann Peters

Medewerkers ontwerp en productie: Cali R. Arroyo,
Calletha Nebeker Aune, Brittany Jones Boehm, Howard G.
Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child, Reginald J.
Christensen, Kathleen Howard, Denise Kirby, Todd R.
Peterson, Randall J. Paxton

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick

Directeur distributie: Kris T. Christensen

Vertaling:

CPB Vertaalbureau
Heschepod 1, NL-5341 GS Oss
Telefoon: 0412-690490; Fax: 0412-690266

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann

Grovestins 64

NL-7608 HN Almelo

Telefoon: 0546 865984

Kopij liefst op diskette, of per e-mail naar

nieuws@liahona.nl

Abonnementenadministratie:

Klantenservice distributiecentrum Frankfurt

Tel. 00800 32324357

Fax 0049 6172 492860

Abonnementprijs:

EUR 16,00. Het jaarabonnement kan elk gewenst moment

ingaan. Bij voorkeur bestellen via uw unit. Bij rechtstreeks

bestellen uw creditcardnummer vermelden.

Bijdragen:

Stuur manuscripten en vragen aan:

Liahona, Room 2420, 50 East North Temple Street,
Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; of per e-mail naar:

liahona@ldschurch.org

De Liahona (een woord uit het Boek van Mormon dat
'kompas' of 'aanwijzer' betekent) wordt gepubliceerd in
het Albanees, Armeens, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano,
Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch, Fins, Frans, Grieks,
Haitiaans, Hindi, Hongaars, Indonesisch, Italiaans, Japans,
Kiribaï, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagassisch,
Marshallelands, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens,
Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Someraans, Samoosans,
Singalees, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Tamil,
Telugu, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamese, Uslands
en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever:

© 2006 by Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbe-
houden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Tekst- en beeldmateriaal in de Liahona mag gereproduceerd
worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk
of thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als
de bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteurs-
recht kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA;
e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

U kunt de Liahona in vele talen terugvinden op het internet
onder www.lds.org. Engelstalige lectuur staat onder 'Gospel
Library'. Voor andere talen, klik op de wereldkaart.

For Readers in the United States and Canada:
April 2006 Vol. 106 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480)

Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is
\$10.00 per year; Canada, \$14.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at
additional mailing offices. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Post Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

LIAHONA, APRIL 2006

VOOR VOLWASSENEN

- 2 Boodschap van het Eerste Presidium: het beste uit onszelf halen
President Thomas S. Monson
- 8 Evangelieparels: van hof tot leeg graf
- 12 De verlorenen vinden *Marie Sanchez*
- 25 Huisbezoekboodschap: de goddelijke waarde van elke zuster doen
uitkomen
- 28 De proclamatie: leiding, troost en inspiratie *E. Jeffrey Hill*
- 33 Twee peuters voor de voeten *Ida L. Ewing*
- 34 Alleenstaanden en gehuwden: samen in het geloof
Katleen Lubeck Peterson
- 39 Ervaringen van heiligen der laatste dagen
Het afrondingsgesprek *Ofelia J. Hurtado*
Boodschappen of tiende? *Charlotte Arnold*
Dit boek is schrijftuur
Ann Cue
Groeien in het evangelie
Douglas Zardo
- 34 Alleenstaanden en
gehuwden: samen
in het geloof

IDEËN VOOR DE GEZINSAVOND

Met behulp van deze pagina
kunt u de Liahona gebruik-
ten om uw onderwijs in
de kerk, maar ook thuis,
te verrijken.

'Van hof tot leeg graf',
p. 8: gebruik dit artikel
om over Pasen te pra-
ten. Laat de gezinsleden de cita-
ten in volgorde voorlezen. Kies
liedjes of lofzangen over de
Heiland, over Pasen of over het
avondmaal die tussen de citaten
door kunnen worden gezongen.
Geef aan het eind van de bespre-
king uw getuigenis.

'Omdat we ze voor onze ogen
hebben', p. 16: kies een hoofdstuk
uit het Boek van Mormon waar-
van u denkt dat het uw gezin
zal aanspreken. Leg de vijf
beginselen van schriftstudie
uit die ouderling David A.
Bednar bespreekt en
pas die toe terwijl u het gekozen
hoofdstuk bestudeert. Overweeg
in een schrift op te schrijven welke
nieuwe inzichten uw gezin in de
Schriften heeft opgedaan.

'De volmaakte ommezwaai',
p. 44: schrijf een paar situaties
op waarin mensen zich beledigd

VOOR JONGEREN

- 7 Poster: dood, waar is uw overwinning?
- 15 Het geheim van de Schriften
Melissa Domeyer Aina
- 16 Omdat we ze voor onze ogen hebben
Ouderling David A. Bednar
- 22 Vechten om de waarheid
Don L. Searle
- 26 De vrede bewaren
Naam bekend bij de redactie
- 44 De volmaakte ommezwaai
Richard D. Hawks
- 46 Vraag en antwoord: 'Op school word ik gepest en uitgelachen omdat ze weten dat ik lid van de kerk ben. Hoe kan ik daar het beste op reageren?'

22 Vechten om de waarheid

Vader in de hemel heeft zijn kinderen veel beloften gedaan. Als we het goede kiezen, gaan die beloften in vervulling. Met ingang van deze uitgave zal er in de *Liahona* elke maand een foto van een KGW-ring staan. Ga op zoek naar de KGW-ring in deze uitgave en bedenk hoe dankbaar je bent dat je een Heiland hebt.

kunnen voelen. Laat de gezinsleden deze situaties naspelen en bespreek aan de hand van dit artikel hoe we meer oog kunnen hebben voor de gevoelens van anderen en hoe we vergevingsgezind kunnen zijn in plaats van beledigd.

'Geen gewone huisonderwijzer', p. K10: lees het artikel en bespreek met uw gezin wat broeder Erickson, de huisonderwijzer, goed deed. Wat zijn de eigenschappen van een zorgzame huisonderwijzer? Bespreek hoe we deze christelijke eigenschappen kunnen ontwikkelen. Geef uw getuigenis dat het

belangrijk is om de behoeften van anderen zoveel mogelijk te lenigen.

'Waarom ik in Jezus Christus geloof', p. K14: schrijf de vette woorden uit dit artikel op strookjes papier. Doe ze in een bakje. Na het artikel gelezen te hebben, laat u elk gezinslid een strookje pakken en bespreken hoe het getuigenis van Lindsey erdoor gesterkt werd. Laat de gezinsleden vertellen waar hun getuigenis door versterkt wordt. Laat ze hun gevoelens opschrijven, een tekening maken of een lied zingen.

DE KINDERVRIEND: VOOR DE KINDEREN

- K2 Luister naar de stem van een profeet: Hij leeft
President Gordon B. Hinckley
- K4 Participatieperiode: ik kan mij bekeren en gelukkig zijn
Linda Magleby
- K6 Uit het leven van president Wilford Woodruff: ze spraken de waarheid
- K8 Mensen die van je houden en je dienen
- K10 Geen gewone huisonderwijzer
Tess Hilmo
- K13 Lied: de zachte stem
Merrill Bradshaw
- K14 Waarom ik in Jezus Christus geloof
Lindsey M.
- K16 Op Jezus gaan lijken: kiezen voor de doop
José M.

K10 Geen gewone huisonderwijzer

OP DE OMSLAG

Voor: *Christus bij Emmaüs*, Carl Heinrich Bloch. Achter: *Hij is hier niet*, Mark Elbert Eastmond. Kopiëren niet toegestaan.

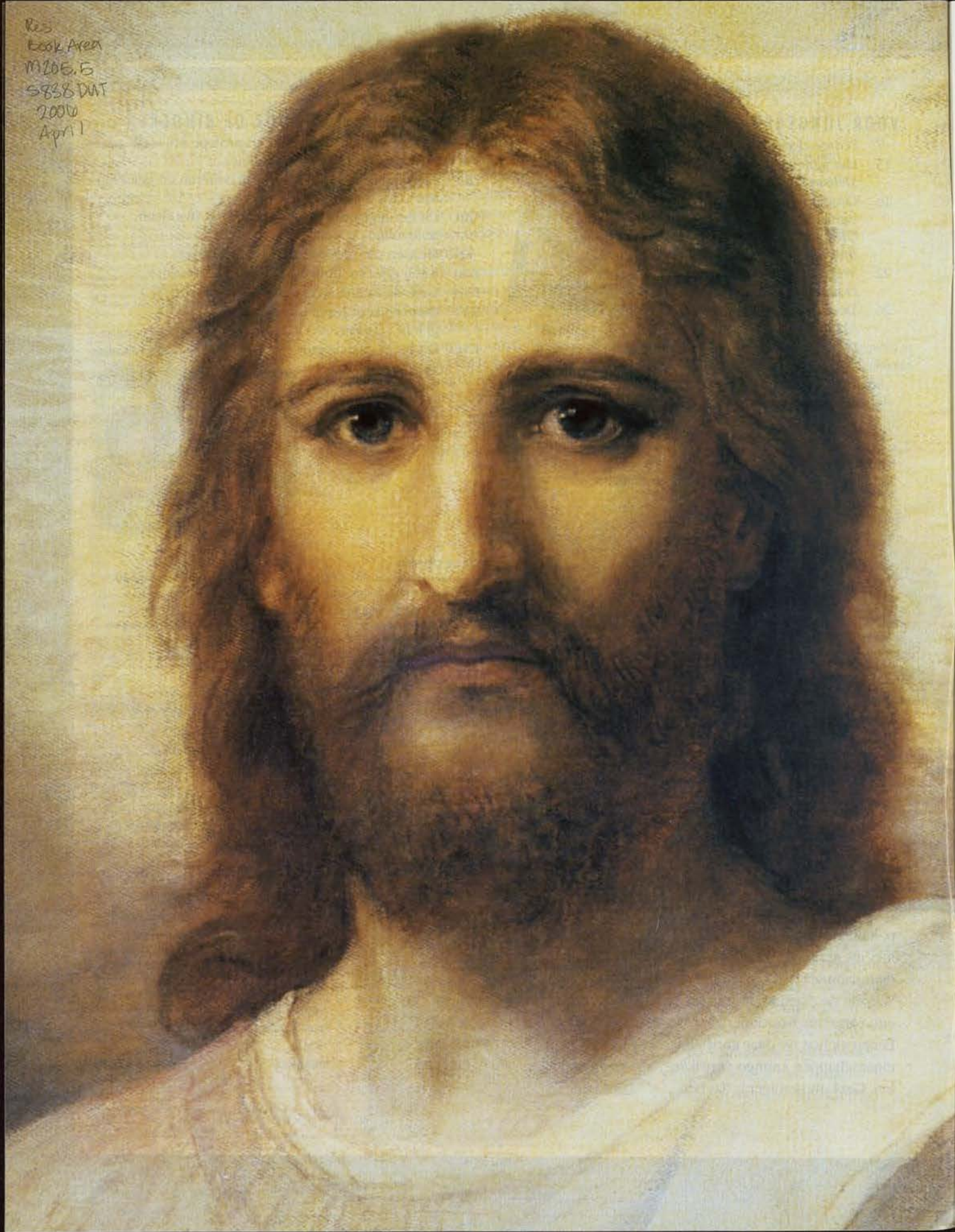
OMSLAG VAN DE KINDERVRIEND

Gelijk ik u liefgehad heb, Simon Dewey, met dank aan Altus Fine Art, American Fork (Utah, VS). Kopiëren niet toegestaan.

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

K= <i>De Kindervriend</i>	Lied K13
Alleenstaanden 34	Liefde K8
Bekering K4	Onderwijs 1
Boek van Mormon 22, 39	Onenigheid 26
Dood 28	Opstanding 7, 8
Doop K16	Opvoeding 28, 33
Familiegeschiedenis 12	Pasen 8, K2
Getuigenis K6, K14	Polen 22
Gezin 12, 26, 28, 33	Proclamatie over het gezin 28
Gezinsavond 1	Saamhorigheid 34, 44
Goddelijke aard 25	Schriftstudie 15, 16
Heilige Geest K13	Tempelhuwelijk 12, 39
Huisbezoek 25	Tempelwerk 12
Huisonderwijs 6, K10	Tiende 39
Hulpvaardigheid 2, 39, K8	Vervolging 46
Jeugdwerk K4	Verzoening 8
Jezus Christus 2, 7, 8, K2, K14	Voorbeeld 2, 44, 46
Kruisiging 8	Zendingswerk 22, 39, K6

Res
Look Area
M206.5
S838 DNT
2006
April

Het beste uit onszelf halen

PRESIDENT THOMAS S. MONSON
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Heel lang geleden, en heel ver weg, leerde onze Heer en Redder, Jezus Christus, de menigten en zijn discipelen 'de weg en de waarheid en het leven'.¹ Hij sprak heilige woorden. Zijn voorbeeldige leven was exemplarisch voor ons.

Zijn leringen en zijn voorbeeld ontlokte aan Petrus deze vraag: 'Hoedanig behoort gij dan te zijn?'² Toen Hij na zijn hemelvaart in Amerika verscheen, beantwoordde Hij dezelfde vraag op veelzeggende wijze: 'Wat voor mannen behoort gij daarom te zijn? Voorwaar, Ik zeg u, zoals Ik ben.'³

Het beste in ons naar boven halen

De Meester greep zijn bediening aan om ons te leren hoe wij moeten leven, hoe wij onderwijs moeten geven, hoe wij moeten dienen, en wat wij moeten doen om het beste in ons naar boven te halen.

Zo'n les vinden we in het boek Johannes in de Bijbel:

'Filippus vond Natanaël en zeide tot hem: Wij hebben Hem gevonden, van wie Mozes in de wet geschreven heeft en de profeten, Jezus, de zoon van Jozef, uit Nazaret.

En Natanaël zeide tot hem: Kan uit

Nazaret iets goeds komen? Filippus zeide tot hem: Kom en zie.

'Jezus zag Natanaël tot Zich komen en zeide van hem: Zie, waarlijk een Israëliet, in wie geen bedrog is!'⁴

Op onze sterfelijke reis voorziet het advies van de apostel Paulus in hemelse leiding: 'Al wat waar, al wat waardig, al wat rechtvaardig is, al wat rein, al wat beminlijk, al wat wel-luidend is, al wat deugd heet en lof verdient, bedenkt dat.' En hij liet er dit op volgen: 'Wat u geleerd en overgeleverd is, wat gij van mij gehoord en gezien hebt, breng dat in toepassing en de God des vredes zal met u zijn.'⁵

Op zoek naar het beste in ons zijn er verscheidene leidvragen die we ons kunnen stellen: ben ik wat ik wil zijn? Ben ik vandaag dichter bij de Heiland dan gisteren? Zal ik morgen nog dichter bij Hem zijn? Heb ik de moed om een beter mens te worden?

Het gezinspad kiezen

Het wordt hoog tijd om te kiezen voor een vaak vergeten pad, dat we 'het gezinspad' zullen noemen, zodat onze kinderen en kleinkinderen het beste uit zichzelf kunnen halen. Er wordt een groeiende internationale trend zichtbaar, die vergezeld gaat van de onuitsproken boodschap: 'Keer terug naar

Op zoek naar het beste in ons zijn er verscheidene leidvragen die we ons kunnen stellen: ben ik wat ik wil zijn? Ben ik vandaag dichter bij de Heiland dan gisteren? Zal ik morgen nog dichter bij Hem zijn? Heb ik de moed om een beter mens te worden?

Thuis geven we vorm aan onze zienswijzen, onze diepge-wortelde opvattingen. Thuis wordt hoop gekweekt of vernietigd. Ons thuis moet een oord zijn waar Gods Geest wil verblijven, waar de storm niet binnenkomt, waar liefde en vrede heerst.

je wortels, naar het ouderlijk huis, naar geleerde lessen, naar geleefde levens, naar lichtende voorbeelden, ja, naar de gezinswaarden.' Vaak is het gewoon een kwestie van naar huis gaan — thuis de zolder opgaan waar al lang niemand geweest is, kijken naar zelden gelezen dagboeken, of bijna vergeten fotoalbums.

De Schotse dichter James Barrie heeft geschreven: 'God heeft ons herinneringen gegeven, opdat wij juni-rozen

hebben in de decembermaand van ons leven.'⁶ Wat voor herinneringen hebben wij aan onze moeder? Vader? Grootouders? Familie? Vrienden?

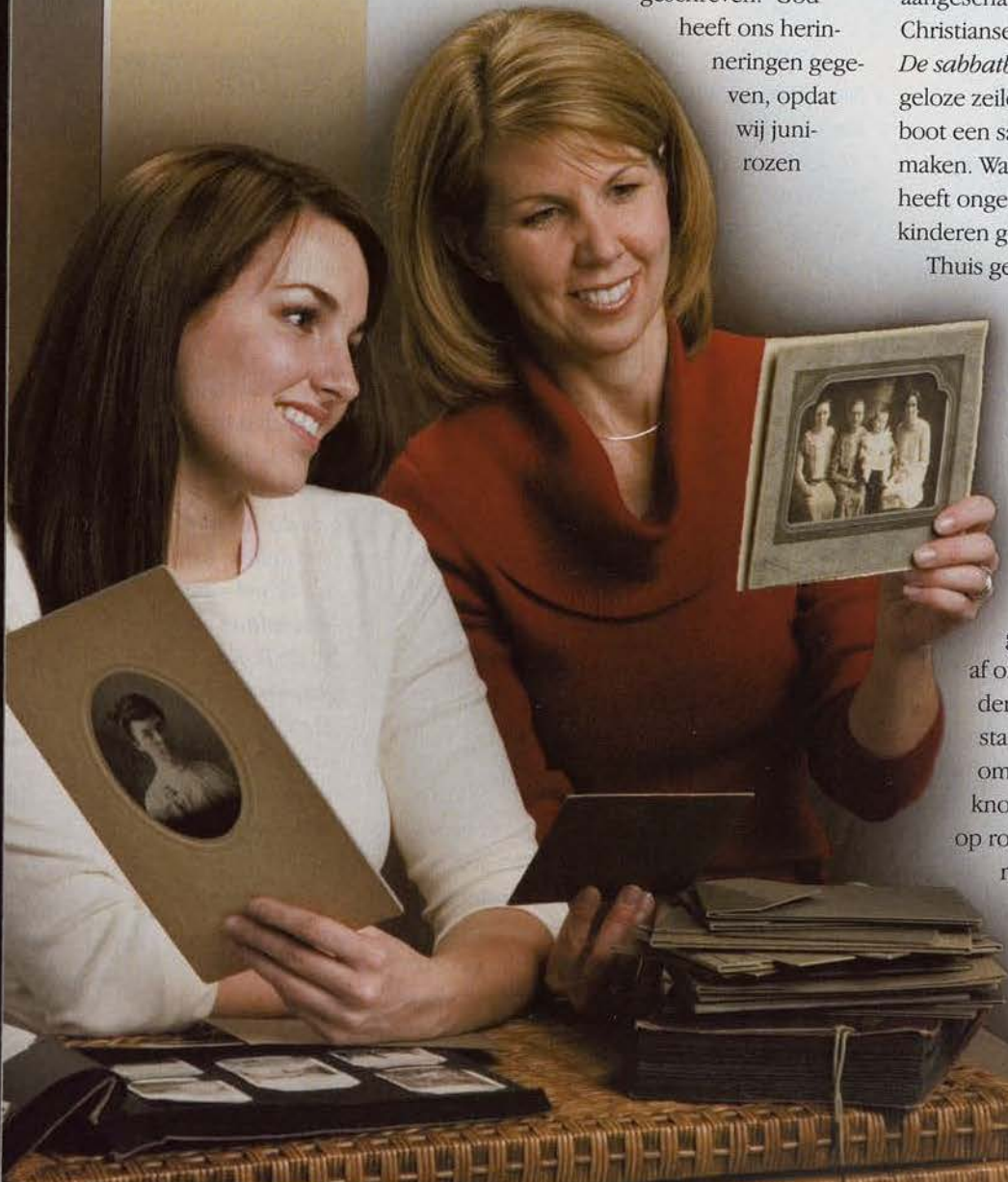
Welke lessen hebben wij van onze vader geleerd? Jaren geleden vroeg een vader ouderling ElRay L. Christiansen (1897–1975) assistent van de twaalf apostelen, naar een passende naam voor de boot die hij net had aangeschaft. Het antwoord van broeder Christiansen: 'Waarom noemt u hem niet *De sabbatbreker*?' Ik ga ervan uit dat de zorgeloze zeiler heeft nagedacht of hij van zijn boot een sabbatbreker of sabbatheiliger zou maken. Wat zijn beslissing ook geweest is, zij heeft ongetwijfeld blijvende indruk op zijn kinderen gemaakt.

Thuis geven we vorm aan onze zienswijzen, onze diepge-wortelde opvattingen. Thuis wordt hoop gekweekt of vernietigd. Ons thuis moet meer zijn dan een vrijplaats, het moet ook een oord zijn waar Gods Geest wil verblijven, waar de storm niet binnenkomt, waar liefde en vrede heerst.

Een jonge moeder heeft mij geschreven: 'Soms vraag ik me af of ik wel invloed heb op mijn kinderen. Vooral omdat ik als alleenstaande moeder twee baantjes heb om de touwtjes aan elkaar te kunnen knopen, loopt thuis soms niet alles op rolletjes, maar ik geef de moed nooit op.

'Mijn kinderen en ik keken naar een tv-uitzending van de algemene conferentie en u had het over het gebed.

Mijn zoon zei toen:

"Mama, dat heb je ons ook geleerd." Ik zei: "Hoe bedoel je?" En hij antwoordde: "Nou, je hebt ons leren bidden en hebt ons laten zien hoe dat moet. Maar toen ik laatst naar je kamer ging om iets te vragen, zag ik je op je knieën bidden tot je hemelse Vader. Als Hij belangrijk is voor jou, dan is Hij belangrijk voor mij." Ze besluit de brief met: 'Ik denk dat je nooit te weten komt wat voor invloed je hebt, totdat een kind je ziet doen wat je geprobeerd hebt hem te leren.' Gezegend het kind dat zo'n les van zijn moeder krijgt.

Als jongen deed ik een keer op moederdag een ontstellende ontdekking in de zondagsschool die mij altijd is bijgebleven. Melvin, een blinde broeder uit de wijk met een prachtige stem, stond op met zijn gezicht naar de aanwezigen, alsof hij iedereen kon zien. Dan zong hij: 'Die geweldige moeder van mij'. De helder gloeiende sintels van herinnering drongen het mensenhart binnen. Mannen grepen naar hun zakdoek en in de ogen van vrouwen welden tranen.

Wij, diakenen, gingen dan de kapel in met kleine geraniums in een aardewerk potje voor elke moeder. Sommige moeders waren jong, andere van middelbare leeftijd, en sommige waren zo oud dat er niet veel leven over was. Ik werd mij ervan bewust dat elke moeder vriendelijke ogen had. De woorden van elke moeder waren: 'Dank je.' Ik voelde de draagwijdte van de uitspraak: 'Als iemand een ander een bloem schenkt, blijft de geur van die bloem achter op de handen van de schenker.' Ik ben die les nooit vergeten, en dat zal ik ook nooit doen.

Hulpvaardig leven

De jaren zijn gekomen, de jaren zijn gegaan, maar de noodzaak van een getuigenis van het evangelie blijft van het allergrootste belang. Op weg naar de toekomst, moeten we de lessen uit het verleden niet vergeten. Onze hemelse Vader heeft zijn Zoon gegeven. De Zoon van de

God vraagt ons onszelf te verliezen in een godgewijd leven. Er zijn lessen te leren, zielen te redden.

Almachtige heeft zijn leven gegeven. Zij vragen ons om onszelf te verliezen, als het ware, in een godgewijd leven. Doet u dat? Doe ik dat? Doen wij dat? Er zijn lessen te leren, goede daden te doen, zielen te redden.

Laten we de raad van koning Benjamin voor ogen houden: 'Wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, gij louter in de dienst van uw God zijt.'⁷ Strek uw hand uit tot redding van wie uw hulp nodig hebben. Breng ze naar de hogere weg en het betere pad.

We zingen in het jeugdwerk: 'Leid mij, help mij, blijf dicht bij mij, / vraag ik hun steeds weer, / leer mij al wat ik moet doen / dat ik tot Hem wederkeer.'⁸

Waar geloof is niet iets van de kinderen, maar is voor iedereen. We leren uit Spreuken:

'Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet.

'Ken Hem in al uw wegen, dan zal Hij uw paden recht maken.'⁹

Doen wij dat, dan gaan we beseffen dat wij met zijn heilige werk bezig zijn, dat zijn goddelijke doeleinden vervulling vinden, en dat wij deel hebben aan die vervulling.

Ik wil die waarheid illustreren met een persoonlijke ervaring. Vele jaren geleden, toen ik bisschop was, had ik het gevoel dat ik langs moest gaan bij Augusta Schneider, een weduwe uit Elzas-Lotharingen die nauwelijks Engels sprak, maar wel vloeiend Frans en Duits. Na die eerste ingeving bezocht ik haar jarenlang elke keer rond de Kerst. Op een van die keren zei Augusta: 'Bisschop, ik wil u iets geven wat voor mij grote waarde heeft.' Ze ging toen naar een bijzonder plekje in haar bescheiden flat en haalde het geschenk. Het was een prachtig stuk vilt, zo'n 15 bij 20 centimeter groot, waarop ze liefdevol de medailles had gespeld die haar man gekregen had voor zijn verdiensten in de Franse strijdkrachten in de Eerste Wereldoorlog. Ze zei: 'Ik wil u deze schat geven die mij zo dierbaar is.' Ik

protesteerde beleefd en stelde voor dat ze het beter aan een ander familielid kon geven. 'Nee', zei ze vastbesloten, 'dit geschenk is voor u, want u hebt de ziel van een Fransman.'

Kort nadat zij mij dat bijzondere geschenk had gegeven, verliet Augusta dit sterfelijk leven en ging terug naar God, die haar het leven had gegeven. Af en toe vroeg ik me nog af wat ze bedoeld had met haar verklaring dat ik 'de ziel van een Fransman' had. Ik had geen flauw benul wat dat betekende. Nog steeds niet.

Vele jaren later had ik het voorrecht om president Ezra Taft Benson te vergezellen naar de inwijding van de Frankforttempel, waar Duitstalige, Franstalige en Nederlandstalige leden naar toe zouden komen. Toen ik de koffers inpakte, kreeg ik de ingeving om de medailles mee te nemen, zonder echt te weten waarom. Ik had ze al een paar jaar in mijn bezit.

Bij een Franstalige inwijdingsdienst was de tempel helemaal vol. De zang en de toespraken waren prachtig. Elk hart was doordrongen van dankbaarheid voor Gods zegeningen. Ik zag in mijn notities dat er ook leden uit Elzas-Lotharingen in de dienst waren.

Toen ik aan mijn toespraak begon, zag ik dat de organist Schneider heette. Daarom vertelde ik het verhaal van Augusta Schneider, stapte op het orgel af en gaf de organist de medailles met de opdracht om, daar zijn naam Schneider was, de naam Schneider op te zoeken bij zijn genealogische activiteiten. De Geest van de Heer bevestigde in ons hart dat dit een bijzondere dienst was. Broeder Schneider had moeite om de slotlofzang te spelen, zo ontroerd was hij door de Geest die wij daar in de tempel voelden.

Ik wist dat dit kostbare geschenk — ja, het penningske van de weduwe, want het was al wat Augusta Schneider bezat — in handen gegeven was van iemand die ervoor zou zorgen dat velen met de ziel van een Fransman nu de zegeningen zouden ontvangen van de heilige tempel, zegeningen zowel voor de levenden als voor hen die het sterfelijk leven al hebben verlaten.

Ik getuig dat bij God alles mogelijk is. Hij is onze hemelse Vader, zijn Zoon is onze Verlosser. Streven wij ernaar zijn waarheden te leren en ernaar te leven, dan

zullen wij en anderen overvloedig gezegend worden.

Ik verklaar in alle ernst dat Gordon B. Hinckley een waar profeet is voor onze tijd en dat hij geleid wordt in het grote werk dat onder zijn leiding voortgaat.

Mogen wij altijd onthouden dat gehoorzaamheid aan Gods geboden de beloofde zegeningen geeft. Moge ieder van ons de hand leggen op die zegeningen. ■

NOTEN

1. Johannes 14:6.
2. 2 Petrus 3:11.
3. 3 Nephi 27:27.
4. Johannes 1:45-47.
5. Filippenzen 4:8-9.
6. *Courage* (1925), p. 1.
7. Mosiah 2:17.
8. Naomi W. Randall, 'Ik ben een kind van God', lofzang 195.
9. Spreuken 3:5-6.

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

Neem dit artikel eerst na gebed door. Breng het vervolgens zo dat iedereen mee wil doen met de bespreking.

Enkele voorbeelden:

1. Zorg dat u de volgende voorwerpen (of soortgelijke) bij u hebt: spiegel, plaatje van een huis, tuingereedschap. Lees 3 Nephi 27:27 en vraag wat deze tekst te maken heeft met deze drie voorwerpen. Leg uit dat president Monson drie manieren noemt waarop wij op Jezus Christus kunnen gaan lijken. Bespreek elke paragraaf en gebruik het corresponderende voorwerp om de lering visueel te maken (gebruik bijvoorbeeld de spiegel bij de paragraaf 'Het beste in ons naar boven halen').

2. President Monson vraagt: 'Welke lessen hebben wij van onze vader geleerd?' Bespreek een voorbeeld uit het artikel. Vraag de gezinsleden vervolgens naar lessen die zij in het gezin hebben geleerd. Geef hun in overweging die verhalen in hun familiegeschiedenis op te nemen.

3. Neem de boodschap door en vraag vervolgens: 'Wat spreekt u het meest aan in president Monsons boodschap? Wat denkt u dat president Monson wil dat wij uit zijn boodschap leren? Wat denkt u dat president Monson wil dat wij doen naar aanleiding van zijn boodschap?'

DOOD, WAAR IS UW OVERWINNING?

'IN CHRISTUS [ZULLEN] ALLEN LEVEND GEMAAKT WORDEN'
(1 KORINTIËRS 15:22; ZIE OOK VERS 55).

Van hof tot leeg graf

Getsemane

**Ouderling James E. Talmage
(1862–1933)**

'Getsemane. — De naam betekent 'oliepers' en heeft waarschijnlijk betrekking op een molen die daar stond voor het uitpersen van olie uit de olijven die daar gekweekt werden. Johannes noemt de plaats een hof, door welke aanduiding wij hem kunnen beschouwen als een omheind, particulier bezit. Dat het een plek was die Jezus bezocht, wanneer Hij zich terugtrok om te bidden of een gelegenheid zocht voor een vertrouwelijk gesprek met de discipelen wordt door dezelfde schrijver gezegd (Johannes 18:1, 2) (*Jezus de Christus*, pp. 453–454).

**President Joseph Fielding Smith
(1876–1972)**

'We spreken over het lijden van Jezus Christus. Veel mensen denken dat Hij het meeste heeft geleden toen Hij op het kruis lag en de nagels Hem door de handen en voeten werden gedreven. Het was in de hof van Getsemane dat er bloed uit de poriën van zijn lichaam vloeide: 'Welk lijden Mij, ja, God, de grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie

bloeden, en naar lichaam en geest deed lijden — en Ik wilde dat Ik de bittere beker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen' [LV19:18].

'Dat was niet toen Hij aan het kruis hing; dat was in de hof. Daar heeft Hij uit iedere porie van zijn lichaam gebloed.

'Ik begrijp die pijn niet helemaal. Ik heb pijn geleden, u hebt pijn geleden. Soms was die pijn uitermate hevig, maar ik kan mij geen voorstelling maken van pijn die *meer geestelijk is dan lichamelijk* en die mij bloeddruppels doet zweten. Het is afschuwelijk geweest, het is angst-aanjagend geweest. Daarom verbaast het ons niet dat Hij zijn Vader heeft aangeroepen:

"Indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt" [Matteüs 26:39]' (*Doctrines of Salvation*, bezorgd door Bruce R. McConkie, 3 delen [1954–1956], deel 1, p. 130).

**President Ezra Taft Benson
(1899–1994)**

'Op de avond dat Jezus werd verraden, ging Hij met drie van de twaalf apostelen naar een hof die Getsemane

werd genoemd. Daar leed Hij de pijnen van alle mensen. Hij heeft geleden zoals alleen God kan lijden, onze ziekten heeft Hij op zich genomen, onze smarten heeft Hij gedragen, en om onze overtredingen werd Hij doorboord, onze ongerechtigheden heeft Hij vrijwillig op Zich genomen (zie Jesaja 53:4–6).

'In Getsemane heeft Jezus de zonden van de wereld op Zich genomen, in Getsemane is zijn pijn evenredig geweest aan de totale zondenlast van alle mensen, in Getsemane is Hij beneden alles neergedaald, zodat ieder zich kon bekeren en tot Hem komen. Geen brein kan bevatten, geen tong kan uiten, geen pen kan beschrijven hoe groot en diep en wijd het lijden van onze Heer is geweest — noch zijn oneindige liefde voor ons' (*The Teachings of Ezra Taft Benson* [1988], p. 14).

Ouderling James E. Talmage

'Christus' zielenstrijd in de hof is voor het beperkte verstand niet te peilen, noch naar hevigheid noch naar oorzaak. (...) Het was geen lichamelijke pijn en ook niet alleen zulk een zielensmart die Hem zo deed

lijden dat bloed uit iedere porie naar buiten trad, maar een geestelijke foltering zoals slechts God in staat was te ondergaan. Geen ander mens, hoe groot zijn vermogen om lichamelijk of geestelijk leed te verdragen ook moge zijn, zou zo hebben kunnen lijden, want zijn menselijk organisme zou zijn bezweken en bewusteloosheid zou uitkomst hebben gegeven. In dat uur van zielenstrijd onderging en overwon Christus al de verschrikkingen die Satan, "de overste dezer wereld", kon teweegbrengen. (...)

'Op de een of andere wijze, in een verschrikkelijke, doch voor de mens niet te begrijpen werkelijkheid, nam de Heiland de last van de zonden der mensheid op zich van Adam af tot het einde van de wereld toe' (*Jezus de Christus*, pp. 448-449).

President John Taylor (1808-1887)

'Gebukt onder deze ontstellende last, deze intense, onbegrijpelijke spanning, deze verschrikkelijke uitvoering van goddelijke gerechtigheid, waarvoor het nietige mensdom

terugdeinsde, en de foltering die ervoor zorgde dat Hij grote druppels bloed zweette, riep Hij uit: 'Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan' [Matteüs 26:39]. Hij had geworsteld met die loodzware last in de woestijn; Hij had gestreden tegen de krachten der duisternis die daar op Hem waren losgelaten; beneden alles neergedaald, werd zijn gemoed overstelpt door smart en pijn, eenzaam en ogenschijnlijk hulpeloos en verlaten, vloeide er bloed uit zijn poriën' (*The Mediation and Atonement* [1882], p. 150).

Golgota

Ouderling James E. Talmage

'Het schijnt dat behalve het verschrikkelijke lijden aan het kruis, de zielenstrijd van Getsemane was teruggekeerd, heviger dan een mens bij machte is te verdragen. In dat bitterste uur was de stervende Christus alleen, in de vreselijkste werkelijkheid alleen. Opdat het verheven offer van de Zoon in zijn ganse volheid mocht worden gebracht, schijnt de Vader de steun van zijn onmiddellijke tegenwoordigheid te hebben teruggetrokken, aan de Heiland der mensen de heerlijkheid van een overwinning over de machten van zonde en dood latend. (...)

'Het ogenblik van zwakte, van het gevoel van uiterste verlatenheid, was spoedig voorbij en de natuurlijke verlangens van het lichaam deden zich wederom gelden. De ontzettende dorst, een van de ergste smarten van

de kruisiging, ontwong aan de lippen van de Heiland zijn enige vermelde uiting van lichamelijk lijden. 'Mij dorst' [Johannes 19:28], zei Hij. Een van de aanwezigen, of het een Romein of een Jood, een discipel of een ongelovige was, wordt niet gezegd, drenkte haastig een spons met azijn waarvan een vat vol voorhanden was, en na de spons aan het einde van een rietstok of steel met hysop te hebben bevestigd, drukte hij deze tegen de koortsige lippen van de Heer. (...)

Ten volle beseffend dat Hij niet langer verlaten was, maar dat zijn zoenoffer door de Vader was aanvaard en dat zijn zending op aarde tot een glorieus einde was gebracht, riep Hij met luide stem van heilige triomf: 'Het is volbracht' [Johannes 19:30]. Met eerbied, berusting en verlichting richtte Hij zich tot de Vader, zeggend: 'Vader, in uw handen beveel Ik mijn geest' [Lucas 23:46]. Hij boog het hoofd en vrijwillig gaf Hij zijn leven.

'Jezus de Christus was dood. Zijn leven werd Hem slechts benomen in zoverre Hij dit toestond. Hoe welkom en zoet de verlichting door de dood in enig stadium van zijn lijden vanaf Getsemane tot aan het kruis ook zou zijn geweest, Hij leefde totdat al het vooraf bepaalde was volbracht' (*Jezus de Christus*, pp. 483–484).

Het lege graf

President John Taylor

'Als God is Hij beneden alles nedergedaald en heeft Zich onderworpen

HARRY ANDERSON, DE OPSTANDING

aan de gevallen toestand van de mens. Als mens heeft hij geworsteld met alle omstandigheden die gepaard gingen met zijn lijden in de wereld. Gezalfd met vreugdeolie, boven zijn deelgenoten, streed en overwon Hij de machten van mensen en duivels, van aarde en hel samen; en bijgestaan door deze superieure macht van de Godheid, versloeg Hij de dood, de hel en het graf, en verrees triomferend als de Zoon van God, de eeuwige Vader, de Messias, de Vrededorst, de Verlosser, de Heiland van de wereld' (*Leringen van kerkpresidenten*: John Taylor [2001], p. 43).

**President Spencer W. Kimball
(1895–1985)**

'Slechts een God kon dit wonder van de opstanding tot stand brengen. Als leraar in gerechtigheid kon Jezus goedheid in zielen aanwakkeren; als profeet kon Hij de toekomst voorzeggen; als intelligent leider kon Hij een kerk stichten; en als drager en grootmaker van het priesterschap kon Hij zieken genezen, blinden laten zien, zelfs doden opwekken; maar slechts als God kon Hij uit het graf herrijzen en voor altijd met de dood afrekenen, onverderfelijkheid brengen in plaats van verderfelijkheid,

en sterfelijkheid vervangen door onsterfelijkheid. (...)

'Er is geen mensenhand aan te pas gekomen om de verzegelde steen te verwijderen, leven terug te brengen of te herstellen. Er was geen tovenaars of magiër naar binnen geslopen om een kunstje te doen; er was zelfs geen priesterschapdrager bijgehaald om tot leven te wekken, maar de God die doelbewust en opzettelijk zijn leven had neergelegd, had in en door de macht van zijn godschap, zijn leven weer opgenomen. (...) De Geest die Hij aan het kruis in de handen van zijn Vader in de hemel had bevolen en die, volgens latere verslagen, in de geestenwereld was geweest, was teruggekeerd en was, de ondoordringbare muren van de tombe ten spijt, opnieuw het lichaam ingegaan, waarna Hij de steen had weggerold en levend en wel naar buiten was gekomen, met een lichaam dat onsterfelijk en onverderfelijk was — met alle lichamelijke en verstandelijke vermogens intact.

'Onverklaarbaar? Ja! En onbegrijpelijk — maar onbetwistbaar. Ruim vijfhonderd onbetwistbare getuigen hebben Hem gezien. Ze gingen met Hem om, spraken met Hem, aten met Hem, voelden het vlees van zijn lichaam en zagen de wonden in zijn zijde, voeten en handen; ze bespraken de gang van zaken die zij, en Hij, gewend waren; en door al die onfeilbare bewijzen wisten zij en getuigden zij dat Hij was herrezen, en dat die laatste en meest gevreesde vijand, de dood, was overwonnen. (...)

'En daarom geven wij ons getuigenis dat de Schepper van hemel en aarde, Jezus Christus, de Zoon van God, die voorafgaand aan zijn geboorte in Betlehem vaak op aarde was verschenen, herrezen is en onsterfelijk is geworden; en dat die grote zegen van de opstanding en onsterfelijkheid nu dankzij onze Verlosser, het erfdeel is geworden van het mensdom' (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, Edward L. Kimball [red, 1982], pp. 17–18).

President Gordon B. Hinckley

'Toen brak de eerste dag van de week aan, de sabbat van de Heer zoals wij die nu kennen. Tot hen die verdrietig en terneergeslagen bij het graf kwamen, sprak de engel die daar stond: "Wat zoekt gij de levende bij de doden?" (Lucas 24:5.)

"Hij is hier niet, want Hij is opgewekt, gelijk Hij gezegd heeft" (Matteüs 28:6).

'Het grootste wonder in de geschiedenis van de mensheid had plaatsgevonden. Eerder had Hij hun al gezegd: "Ik ben de opstanding en het leven" (Johannes 11:25). Maar dat hadden ze niet begrepen. Nu begrepen ze het. Hij was een ellendige, pijnlijke en eenzame dood gestorven. Nu, op de derde dag, stond Hij in kracht en schoonheid op, de eersteling van hen die ontslapen zijn, de zekerheid voor mensen in alle eeuwen dat "evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend

gemaakt worden" (1 Korintiërs 15:22).

'Op Golgota was Hij de stervende Jezus. Als de levende Christus stond Hij op uit het graf. Het kruis was de bittere vrucht van Judas' verraad geweest, de anticlimax na Petrus' verloochening. Het lege graf werd nu het getuigenis van zijn godschap, de zekerheid van het eeuwige leven, het antwoord op de onbeantwoorde vraag van Job: "Als een mens sterft, zou hij herleven?" (Job 14:14). (...)

'En dus, omdat onze Heiland leeft, gebruiken we niet het symbool van zijn dood als symbool van onze godsdienst. Maar wat zullen we dan gebruiken? Geen teken, geen kunstwerk, geen voorstelling of vorm is voldoende om de heerlijkheid en het wonder van de levende Christus weer te geven. Hij heeft ons geleerd wat dat symbool moet zijn: "Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren" (Johannes 14:15).

'Als zijn volgeling kunnen we niet gemeen, onbetamelijk of onaangenaam zijn zonder zijn reputatie aan te tasten. Ook kunnen we niets goeds, vriendelijks en grootmoedigs doen zonder het symbool te polijsten van Hem wiens naam wij op ons hebben genomen. Ons leven moet een symbool van zinvolle uitdrukkingen worden, het symbool van ons getuigenis van de levende Christus, de eeuwige Zoon van de levende God' ('Het symbool van onze godsdienst', *Liabona*, april 2005, pp. 4–6). ■

De VERLORENEN vinden

Hoewel ik blij was dat ik mijn verloren voorouders had gevonden, deed het mij verdriet dat mijn verloren dochter niet open stond voor hulp.

MARIE SANCHEZ

Ik staarde ingespannen naar de microfilm met kerkaktes en las een voor een de namen van mijn voorouders uit het noorden van Spanje, die eeuwen geleden in een elegant Spaans handschrift waren opgeschreven. Deze families hadden eeuwenlang in vrede in hun vissersdorpje gewoond. Ze hielden van God en van elkaar. Hun dorp, gelegen aan een baai in de flanken van zacht glooiende met eucalyptusbomen begroeide heuvels, was voor hen een sereen en vredig toevluchtsoord. Weinigen hadden de eenvoudige schoonheid en gastvrijheid voor een ander oord ingeruild. De meesten waren verwant aan elkaar.

Voor mij hadden deze documenten nog meer betekenis: mijn grootvader, Andres Sanchez, had ze tijdens de Spaanse Burgeroorlog in de jaren 1930

in veiligheid gebracht. Ik was opgegroeid met het verhaal over zijn heldendaad, maar het werd mij pas duidelijk hoezeer ik daarmee verbonden was toen ik de documenten doornam. Hoewel ik mijn grootvader nooit heb gekend, voelde ik zijn nabijheid toen ik de namen en datums las. In eendrachtige samenwerking hadden we ervoor gezorgd dat de tempelverordeningen voor tienduizend van onze voorouders werden gedaan.

Deze dag, zoals zoveel dagen in de afgelopen jaren, werd echter overschaduwd door intens verdriet over mijn dochter en de weg die zij was ingeslagen. Diep wanhopig riep ik mijn hemelse Vader aan en smeekte om zijn hulp voor mijn dochter, hoe hopeloos het er ook uit zag. Ik zat vol emoties — hoewel ik veel deed om de heilsverordeningen voor mijn voorouders mogelijk te maken, kon ik heel weinig doen om mijn eigen kind te redden. Toen voelde ik kracht toevloeien uit voorbije generaties, die samen met mij mijn dochter wilden redden, wat mij enigszins vrede schonk achter het leesapparaat voor microfilms dat ik gebruikte om de kostbare namen en datums uit de kerkdocumenten te extraheren.

Overtuigde keuze

Andres was een goed mens en charismatisch leider in zijn dorp. Hij was de vader van vijf kinderen. Hoewel hij niet rijk was, had hij een goedlopend transportbedrijf, waar hij goed van kon rondkomen.

Het waren echter woelige tijden in Spanje. De Spaanse Burgeroorlog dompelde het land in dood en verderf. De bevolking sprak alleen nog maar over politieke kwesties. In alle andere bloedige periodes in de geschiedenis van Europa was het oorlogsgeweld aan dit rustige

dorpje voorbijgegaan, zelfs in de Eerste Wereldoorlog, maar nu was de vijand in aantocht. Toen er in huize Sanchez een meisje werd geboren, noemde Andres haar Libertia*, om uiting te geven aan zijn overtuiging.

Overal in Spanje werden kerken in brand gestoken en geestelijken gedood om zo het verzet te breken. Voordat dit geweld het dorp bereikte, haalden Andres en een paar goede vrienden in het diepste geheim de religieuze relikwieën en kerkboeken uit het dorpskerkje en verborgen die elders. Hij wist heel goed dat deze daad verstrekkende gevolgen kon hebben voor hem en zijn gezin. Hij maakte een keuze en bleef

bij die keuze.

Uiteindelijk viel de vijand het dorp binnen. De naam van Andres Sanchez werd genoemd en hij werd gevangengezet. Zijn verzetsdaad resulteerde in marteling en ontbering. Andres' bedrijf en eigendommen werden geconfisqueerd, zijn gezin bleef berooid achter. Andres' gezondheid ging achteruit onder de hachelijke omstandigheden in de gevangenis, en na korte tijd liep hij tuberculose op. Hij werd twee weken voor zijn dood vrijgelaten.

Mijn grootvader Andres Sanchez was een van de mensen die tijdens de Spaanse Burgeroorlog (1936-1939) de doopboeken uit de dorpskerk in veiligheid heeft gebracht.

Gewillig offer

De inspanningen van een man en een handjevol dappere vrienden, die God lief hadden en hun leven opofferden om die kerkboeken te redden, waren niet vergeefs. Jaren later zouden die documenten gemicrofilmd worden door De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

En nu zat ik in een schemerige zaal in de bibliotheek voor familiegeschiedenis in Salt Lake City (Utah, VS) een kopie van die microfilm te lezen. Het viel niet mee om zoveel buitenlandse namen door te moeten spitten, maar ik kreeg zo wel een band met deze mensen. Er groeide een gevoel van verbondenheid dat alleen in families wordt gevonden.

Mijn man en ik putten inspiratie, moed en hoop uit het voorbeeld van mijn grootvader, die zich zoveel opoffering getroostte voor toekomstige generaties. En wij voelden de kracht van voorbije generaties die zich bekommerden om onze dochter.

In maart 1999, in de week dat president Gordon B. Hinckley de Madridtempel inwijdde, diende ik zesduizend namen van voorouders in voor het bezoekerdossier in de Bountifultempel (Utah, VS), zo volledig mogelijk en op gezin gegroepeerd. Nu had ik nog eens vierduizend namen klaar. De namen van een heel dorp lagen nu klaar in de tempel, er kon zo voor gewerkt worden. Het heilswerk voor een gelovig Spaans dorpje was van start gegaan.

Dubbele viering

Toen we zagen dat de tempelverordeningen voor mijn voorouders werden verricht, kwam het mijn man en mij voor dat de hemelen met ons huilden en baden ten behoeve van onze dochter. Na verloop van tijd zag onze dochter in dat ze zich moest veranderen en zich weer moest openstellen voor de vrede die zij zo lang kwijt was geweest. Ze begon aan het moeilijke proces van bekering, maar geleidelijk zagen we het licht in haar gelaat terugkeren. Ten langen leste waren onze oprechte, doorvoelde gebeden verhoord. Zij ervoer de genezende kracht van een liefdevolle hemelse Vader, die al zijn kinderen indachtig is.

Op een prachtige avond zat ik in de Bountifultempel met tranen van vreugde in mijn ogen. Naast mij zat mijn dochter, die daar was voor haar eigen begiftiging en verzegeling aan een goede man.

Maar het verhaal eindigt hier niet. Voorafgaand aan deze gedenkwaardige begiftigingsdienst, bijgewoond door familie en vrienden, ontvingen wij van de zuster aan de uitgiftebalie een naam uit het bezoekerdossier. Toevallig kwamen de namen die ze aan ons uitreikte uit de namen die ik had ingediend bij het bezoekerdossier. Het was met recht een dubbele viering — we waren opgetogen dat we de plaatsvervangers waren voor onze Spaanse voorouders, en zij moeten zich er op hun beurt in hebben verheugd dat onze dochter in het huis des Heren voor tijd en eeuwigheid aan haar echtgenoot werd verzegeld. Op dat moment konden we de eeuwige familiekring voelen waarin verleden en heden waren verenigd. We waren één. ■

** Libertia is afgeleid van libertad, Spaans voor vrijheid.*

Marie Sanchez is lid van de wijk Bountiful 11 in de ring Bountiful-Oost (Utah).

In de tempel waren we opgetogen dat we plaatsvervangend werk konden doen voor onze Spaanse voorouders én dat onze dochter erbij was, die tot het evangelie was teruggekeerd.

Het geheim van de Schriften

Het is een geheim waarin ik je niet kan inwijden, maar wat je wel zelf kunt ontdekken.

MELISSA DOMEYER AINA

Een van de grootste zegeningen die de getrouwe leden van de kerk ontvangen is de vrede van onze Heiland. Die vrede heb ik vaak gevoeld als ik in de Schriften las.

Het heeft nogal wat tijd gekost voordat ik het Boek van Mormon uit had. Ik ben er vaak in begonnen, maar het kon me toch niet echt boeien, en dan begon ik enige tijd later maar weer van voren af aan. Het was pas toen ik op de universiteit zat, dat ik Gods woord echt begon te beproeven (zie Alma 32:27). Ik begon doordeweeks om half zeven op te staan en een half uur te lezen. Dat tijdschema zorgde er voor dat ik niet meer door de tekst vloog om maar klaar te zijn.

Ik begon lezen in de Schriften leuk te vinden. Ik voelde me naderhand gelukkig en vredig. Mijn hele dag kwam in een ander licht te staan. Het viel mij makkelijker om een gebed in mijn hart te houden. De Geest was dichterbij dan ooit. Mijn zorgen verdwenen niet als sneeuw voor de zon, maar mijn dagen zagen er toch gelukkiger uit.

Het begon tot mij door te dringen dat ik een getuigenis van de Schriften aan het krijgen was. Ik had nooit geweten dat naleving van het gebod om in de Schriften te lezen mij zoveel zegeningen zou brengen. Ik had het gevoel dat ik in een geheim was ingewijd dat alleen schriftlezers bekend is.

Alma heeft aangegeven hoe we een getuigenis kunnen krijgen:

‘Indien gij uw vermogens wilt opwekken en wakker schudden, ja, om mijn woorden te beproeven, en een sprankje geloof wilt oefenen — ja, al kunt gij niet meer doen dan verlangen te geloven — laat dat verlangen dan in u werken totdat gij zó gelooft dat gij plaats kunt inruimen voor een deel van mijn woorden’ (Alma 32:27).

Voordat ik de proef deed, begreep ik niet waarom er zoveel nadruk ligt op lezen in de Schriften, maar ik had een klein beetje geloof — genoeg geloof om elke dag een half uurtje te lezen. En Alma had gelijk, ik kreeg een getuigenis.

Ik weet dat ik niets kan zeggen wat jou zal inwijden in het geheim van de Schriften. Maar dit kan ik je wel beloven: als je ze leest, zul je gezegend worden met vrede en geluk, ondanks je problemen. Geef het een kans. Neem de proef. ■

Melissa Domeyer Aina is lid van wijk Newhall 1, ring Valencia (Californië, VS).

Omdat we ze voor onze ogen hebben

Als we volharden in het leerproces dat ons tot de Heiland brengt, zullen we gesterkt worden en voorspoedig zijn, want dan zullen wij ons constant en ijverig vergasten aan de woorden van Christus.

Als je je bij je schriftstudie door deze vijf beginselen laat leiden, zul je niet alleen de Heiland beter leren kennen, maar Hem ook gelijk gaan worden.

OUDERLING DAVID A. BEDNAR
van het Quorum der Twaalf Apostelen

In de afgelopen twintig jaar waren mijn vrouw en ik in de gelegenheid om met tienduizenden jonge heiligen der laatste dagen van gedachten te wisselen over de leringen van het herstelde evangelie en het belang van correcte beginselen. We hebben die jongeren, of het nu om een grote of kleine groep ging, altijd aangemoedigd om vragen te stellen. We waren altijd onder de indruk van hun evangeliekennis en de vragen die zij stelden.

Twee vragen die keer op keer ter sprake kwamen, waren: Waarom is schriftstudie toch zo belangrijk? Hoe kan ik ervoor zorgen dat mijn schriftstudie mij meer gaat zeggen?

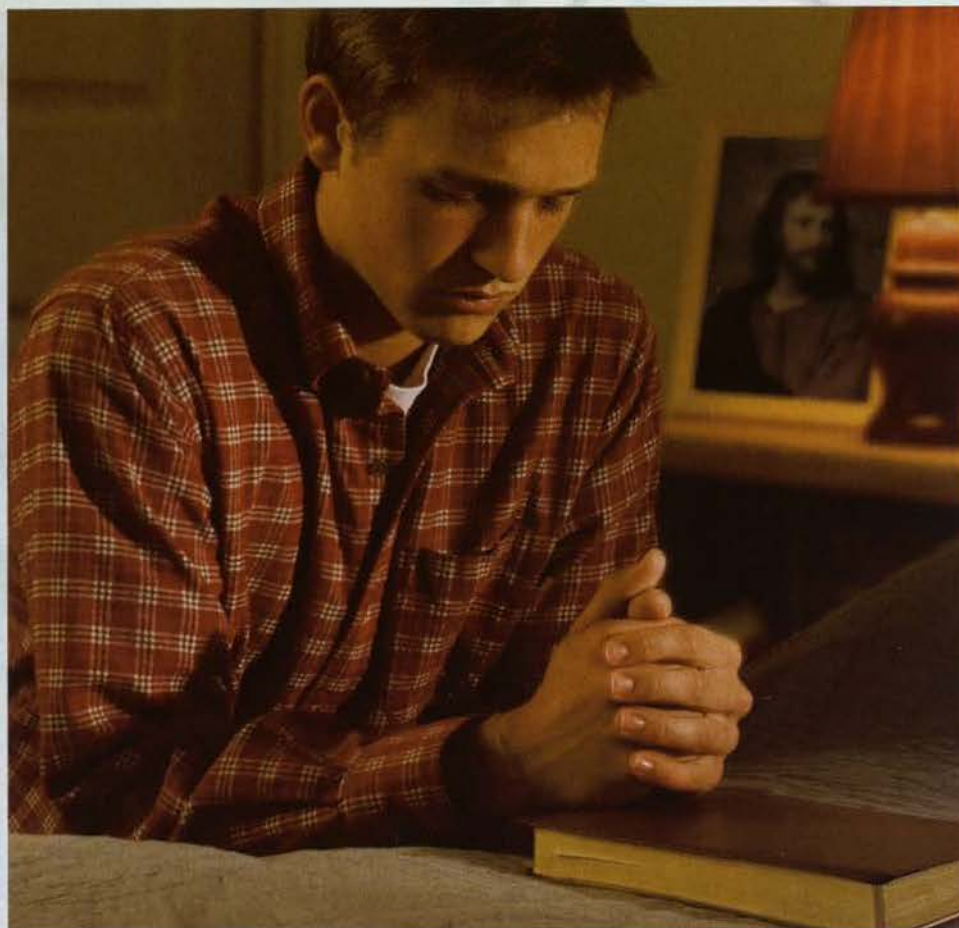
Deze uitstekende vragen zijn ieders overweging meer dan waard.

Waarom is schriftstudie toch zo belangrijk?

De Heer heeft verklaard dat het zijn werk en heerlijkheid is om 'de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39). Hij heeft zijn kerk opgericht om dat werk mogelijk te maken. Daarom is de grote zending van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen 'allen uitnodigen om tot Christus te komen' (IV 20:59) en in Hem vervolmaakt te worden. (Zie Moroni 10:32). Alles wat een discipel van de Heiland en een lid van zijn kerk leert, weet en doet, moet er dus toe leiden dat hij of zij bevestigend kan reageren op deze hemelse uitnodiging.

Tot Christus komen is niet een eenmalige gebeurtenis die op enig tijdsmoment plaatsvindt; het is een leerproces dat zich over een heel mensenleven uitstrekt en dat zich met de tijd verdiept. Het staat vast dat de eerste stap in dit leerproces is dat we kennis opdoen en *meer te weten komen over Jezus en zijn leven, leringen en bediening*. Maar als we werkelijk tot Hem willen komen, houdt dat tevens gedurige gehoorzaamheid en inspanning in om *gelijk Jezus te worden* in onze denkwijze, motieven, communicatie en daden. Als we 'voorwaarts streven' (2 Nephi 31:20) op het pad dat een discipel bewandelt,

Wat uit de Geest is, kan alleen door en onder invloed van de Geest worden geleerd. Voordat we aan onze schriftstudie beginnen, spreken we een nederig gebed uit. Maar we bidden niet alleen aan het begin, we blijven tijdens onze studie om begrip vragen.

kunnen we tot de Heiland naderen en verwachten dat Hij tot ons zal naderen. We kunnen Hem ijverig zoeken in de hoop dat we Hem zullen vinden; we kunnen vragen en erop vertrouwen dat we zullen ontvangen; en we kunnen kloppen en ervan uitgaan dat de deur voor ons opengaat (zie IV 88:63).

Een van de beste manieren om dichter tot Hem te komen en meer over Hem te weten te komen en gelijk de Heer Jezus Christus te worden, is regelmatig de heilige Schriften te bestuderen — om je dagelijks te vergasten aan de woorden van Christus (zie 2 Nephi 32:3).

Let op: ik gebruik het woord *bestuderen* en niet het woord *lezen*. Bestuderen en zich vergasten houden concentratie en een intensiteit in die veel verder gaan dan luchtig doorbladeren of vluchtig doorlezen. Bestuderen en zich vergasten, gevolgd door oprecht gebed en een consequente toepassing van de waarheden en beginselen die we leren, leiden tot een vast voornemen, geestelijke kracht en

het heldere licht van een getuigenis. Bestuderen, leren, bidden en de evangeliewaarheden toepassen zijn belangrijke onderdelen in het leerproces dat ons tot de Heiland brengt.

De Schriften zijn uitermate belangrijk voor mij om dichter tot Christus te blijven komen. Ik moet vaak denken aan een indringende raad in mijn patriarchale zegen om 'de Schriften wanneer je maar kunt te bestuderen'. Decennia lang is die eenvoudige zinsnede mijn leidraad geweest bij mijn schriftstudie en ik heb de beloofde zegeningen van

inspiratie en leiding die aan deze raad werden verbonden, herhaaldelijk in mijn leven gevoeld.

Mijn gebruik en studie van de Schriften is diepgaand beïnvloed door president Harold B. Lee (1899–1973). Tijdens mijn opleiding tot zendeling in 1971 in Salt Lake City, hadden driehonderd zendingen, ouderlingen en zusters, het geluk dat ze in de vergaderzaal van de Salt Laketempel instructie kregen van president Lee. Instructie te krijgen van een van de bijzondere getuigen van de Heer en lid van het Eerste Presidium in een dergelijke gewijde omgeving was een uiterst gedenkwaardige ervaring voor mij.

De gang van zaken was vrij eenvoudig: president Lee stelde ons in de gelegenheid om vragen te stellen over allerlei evangelieonderwerpen. Ik zal nooit vergeten wat ik voelde toen ik zag dat president Lee elke vraag aan de hand van de Schriften beantwoordde! Ik wist dat ik de Schriften nooit

zo goed zou kennen als hij, maar ik nam mij daar in de Salt Laketempel wel heilig voor om de Schriften te gaan bestuderen en die bij mijn onderwijs te gebruiken, naar voorbeeld van president Lee. En dat voornemen als nieuwe en onervaren 19-jarige zendeling is mij mijn verdere leven tot zegen geweest, op manieren die niet geteld kunnen worden en niet goed kunnen worden uitgelegd.

In het volgende citaat zul je zien dat de Schriften een centrale plaats innemen in het leerproces waarin wij God leren kennen en op Hem leren vertrouwen:

'Onderzoek de Schriften — onderzoek de openbaringen die wij bekendmaken en vraag uw hemelse Vader in de naam van zijn Zoon, Jezus Christus, om aan u de waarheid bekend te maken. En als u dat doet met het oog alleen gericht op zijn heerlijkheid, en niet twijfelt, zal Hij u door de macht van zijn Heilige Geest antwoorden: *u zult het dan voor uzelf weten en niet van iemand anders*. Dan bent u van niemand anders meer afhankelijk voor de kennis over God; ook is er dan geen plaats meer voor bespiegelingen. Nee, want als mensen hun instructies van de Schepper ontvangen, weten zij hoe Hij hen zal verlossen.'¹

Door de macht van de Heilige Geest kan ieder voor zichzelf, onafhankelijk van anderen, een eigen geestelijke bevestiging krijgen en 'voor [zich]zelf weten' dat Jezus de Heiland en de Verlosser is.

De Schriften zijn in wezen een schriftelijke 'opname' van de stem van de Heer — een stem die we meer in ons hart voelen dan in onze oren horen. En naar gelang we de inhoud bestuderen en de geest voelen van het geschreven woord Gods, *leren wij zijn stem te horen in de woorden die we lezen* en op wat voor manieren deze woorden ons door de Heilige Geest worden gegeven. Dat wordt uitgelegd in Leer en Verbonden 18:34–36:

'Deze woorden zijn niet van mensen, noch van de mens, maar

van Mij; daarom zult u getuigen dat ze van Mij zijn en niet van de mens;

'want het is mijn stem die ze tot u spreekt; want ze worden u door mijn Geest gegeven, en door mijn macht kunt u ze elkaar voorlezen; en anders dan door mijn macht zou u ze niet kunnen hebben;

'daarom kunt u getuigen dat u mijn stem hebt gehoord en mijn woorden kent.'

Het is voor ieder uitermate belangrijk om herhaaldelijk de heilige Schriften ter hand te nemen en aldus ervaring te krijgen en vertrouwd te raken met het horen en voelen van zijn stem. Doordat we geregeld de heilige Schriften

bestuderen, zullen 'de woorden van Christus [...] u alle dingen zeggen die gij behoort te doen' (2 Nephi 32:3).

De stem van de Heer te horen en te voelen en zijn woorden te kennen zijn van wezenlijk belang in ons leerproces dat ons tot Christus brengt. De Heiland leerde: 'Mijn schapen *boren naar mijn stem* en Ik ken ze en zij volgen Mij' (Johannes 10:27; cursivering toegevoegd). Zijn stem horen gaat dus vooraf aan het correct volgen van Hem, 'want mijn uitverkorenen horen mijn stem en verstokken hun hart niet' (LV 29:7). We kunnen echt instructie van Hem krijgen en Hem volgen. En het geestesvermogen om te horen, te voelen en te volgen is weggelegd voor ieder lid van De Kerk van Jezus Christus van de heiligen der Laatste Dagen — en wordt groter door ijverige studie van de Schriften.

Waarom is schriftstudie toch zo belangrijk? Serieuze schriftstudie komt het leerproces ten goede, waarin wij tot Christus komen en Hem gelijk gaan worden. Door ons dagelijks aan de Schriften te vergasten, krijgen we voor onszelf een getuigenis van alles aspecten van het evangelie en leren wij de stem van de Heer te horen en op te volgen.

Onze schriftstudie zal meer vrucht dragen als we daar elke dag een vast tijd en plaats voor hebben, als dat maar enigszins mogelijk is.

Hoe kan ik ervoor zorgen dat mijn schriftstudie mij meer gaat zeggen?

Onze schriftstudie zal ons meer gaan zeggen als we vijf basisbeginselen begrijpen en toepassen.

Beginsel 1: bid om begrip en stel u open voor de Heilige Geest. Wat uit de Geest is, kan alleen door en onder invloed van de Geest worden geleerd. We zullen meer leren, begrijpen en onthouden als we, voordat we aan onze schriftstudie beginnen, een nederig gebed uitspreken, waarin wij onze hemelse Vader in de naam van zijn Zoon om de hulp van de Heilige Geest vragen. En dan bidden we niet alleen aan het begin, maar blijven we tijdens onze studie om begrip vragen. Ook vind ik het prettig om na afloop te danken voor wat ik uit mijn schriftstudie geleerd heb.

Beginsel 2: vlijt. Evangeliekennis en -begrip is het resultaat van ijverige schriftstudie en onderricht van de Heilige Geest. De combinatie die de kluisdeur naar verborgen schriftuurlijke schatten ontsluit, bestaat uit heel veel vlijt — eenvoudige, ouderwetse vlijt. Een boer weet heel goed dat hij in de herfst niet oogst als hij in de lente niet zaait en in de zomer niet vlijtig onkruid schoffelt en het gewas bemest en verzorgt. Evenzo kunnen we niet een rijke schriftuurlijke oogst verwachten als we niet geregeld vlijtig studeren. De schriftuurlijke schatten die we in ons leven zoeken, kunnen niet geleend worden of tweedehands op de kop worden getikt. We moeten leren hoe we de kluis kunnen openen door dit beginsel toe te passen.

Beginsel 3: wees constant. Aangezien ons leven behoorlijk jachtig kan zijn, zijn goede voornemens en gewoonweg 'hopen' dat we ergens tijd vinden voor schriftstudie niet voldoende. Uit ervaring weet ik dat onze schriftstudie meer vrucht zal dragen als we daar elke dag een vast tijd en plaats voor hebben, als dat maar enigszins mogelijk is.

Beginsel 4: denk na. Het woord *nadenken* betekent nader overwegen, in gedachte nagaan of de betekenis nagaan. Nadenken over de Schriften is dus eerbiedige overweging van de waarheden, gebeurtenissen en lessen die in de standaardwerken staan. Dit denkproces vergt tijd en kan niet geforceerd worden of gehaast worden gedaan.

De combinatie die de kluisdeur naar verborgen schriftuurlijke schatten ontsluit, bestaat uit heel veel vlijt — eenvoudige, ouderwetse vlijt.

De profeet Joseph Smith heeft ons een belangrijke raad gegeven omtrent het overdenken van de Schriften. Hij heeft verklaard: 'Ik hanteer deze sleutel om de Schriften te doorgronden. Ik vraag me af: welke vraag heeft tot dit antwoord geleid, of bracht Jezus ertoe om deze gelijkenis te geven?'² Door dus de vraag te begrijpen die voorafging aan een bepaalde openbaring, gelijkenis of episode kunnen we dieper begrip krijgen van de Schriften.

President Ezra Taft Benson (1899–1994) heeft nadruk gelegd op een soortgelijke benadering van onze studie van de Schriften in het algemeen en het Boek van Mormon in het bijzonder:

'Als zij [de schrijvers] onze tijd zagen en die dingen uitkozen die voor ons de meeste waarde zouden hebben, geeft dat dan niet aan hoe wij het Boek van Mormon moeten bestuderen? We moeten ons voortdurend afvragen: Waarom inspireerde de Heer Mormon (of Moroni of Alma) om dit in zijn verslag op te nemen? Welke les kan ik hieruit leren die mij in mijn leven in deze tijd helpt?'³

Met het advies van president Benson kunnen we de raad van Nephi naleven om 'alle Schriften op onszelf toe [te passen], opdat zij ons tot nut en lering zouden strekken' (1 Nephi 19:23). Doordat we dus vragen stellen en het bestudeerde overdenken, stellen we ons open voor de inspiratie en hulp van de Heilige Geest.

Beginsel 5: schrijf uw indrukken, gedachten en gevoelens op. Ouderling Richard G. Scott, van het Quorum der Twaalf Apostelen, heeft geregeld met nadruk gesteld dat het belangrijk is om geestelijke indrukken en gedachten op te schrijven:

'Als je bijzondere indrukken opschrijft, zul je merken dat je er meer krijgt. De kennis die je vergaart, kun je de rest van je leven gebruiken. Streef er altijd naar om de leiding van de Geest te herkennen en er gehoor aan te geven — dag en nacht, waar je ook bent en wat je ook doet. Wees dankbaar voor de ontvangen hulp en wees gehoorzaam. Dan kun je steeds meer van de Geest leren. Dan kan de Heer je leiden en kan Hij je helpen om andere talenten te gebruiken die eerst verborgen waren.'⁴

Opschrijven wat we leren, denken en voelen bij onze schriftstudie is een andere vorm van overdenken en een krachtig signaal aan de Heilige Geest dat we meer onderricht willen.

We hebben het grote geluk dat we in een tijd leven dat de heilige Schriften beschikbaar zijn. Ik bid dat we ze nooit als vanzelfsprekend beschouwen of er nonchalant mee om zullen gaan. We dienen de leringen van koning Benjamin aan zijn zoons indachtig te zijn en toe te passen op alle heilige Schriften:

'Ik zeg u, mijn zonen, dat als *deze dingen [de Schriften] er niet waren geweest, die zijn beboed en bewaard door de hand Gods*, opdat wij zijn verborgenheden zouden lezen en begrijpen, en zijn geboden altijd voor ogen hebben, dan zouden zelfs onze vaders in ongelof zijn verkommerd (...).

'O mijn zonen, ik wil dat gij bedenkt dat *deze woorden waar zijn, en ook dat deze kronieken waar zijn. (...) en wij kunnen*

ervan verzekerd zijn omdat we ze voor onze ogen hebben.

'En nu mijn zonen, wil ik dat gij *eraan denkt ze zorgvuldig te onderzoeken*, opdat gij daarmee uw voordeel zult doen; en ik wil dat gij de geboden Gods onderhoudt, opdat gij voorspoedig zult zijn in het land, volgens de beloften die de Heer onze vaders heeft gedaan' (Mosiah 1:5-7; cursivering toegevoegd).

Ik getuig dat de heilige Schriften waar zijn en het woord van God bevatten. Als we volhardend in het leerproces dat ons tot de Heiland voert, zullen we gesterkt worden en voorspoedig zijn, want dan zullen wij ons constant en ijverig vergasten aan de woorden van Christus. We zijn echt gezegend dat we ze voor onze ogen hebben. ■

NOTEN

1. 'To the Honorable Men of the World', *The Evening and the Morning Star*, 22 augustus 1832; cursivering toegevoegd.
2. *History of the Church*, deel 5, p. 261.
3. 'De sluitsteen van onze godsdienst', *De Ster*, augustus 1992, p. 7.
4. 'In kennis toenemen en er verstandig mee omgaan', *Liabona*, augustus 2002, pp. 12-14.

Opschrijven wat we leren, denken en voelen bij onze schriftstudie is een andere vorm van overdenken en een krachtig signaal aan de Heilige Geest dat we meer onderricht willen.

Vechten om o

Artur Tomaszewski had God gevraagd hem naar de waarheid te leiden. Maar hij had toch wel enige moeite met het antwoord dat hij kreeg.

DON L. SEARLE
Kerkelijke tijdschriften

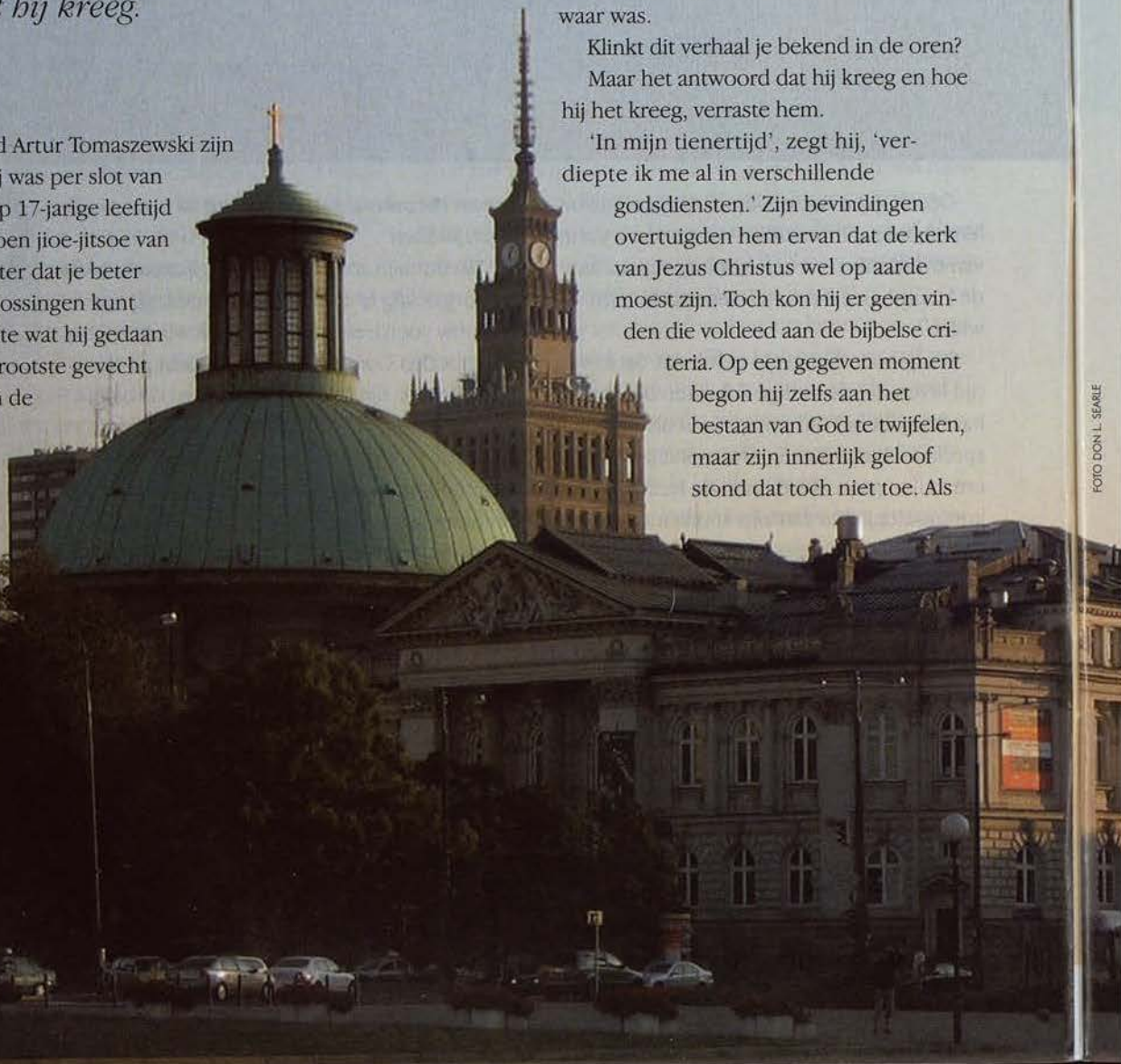
Zo nodig stond Artur Tomaszewski zijn mannetje. Hij was per slot van rekening al op 17-jarige leeftijd de nationaal kampioen jioe-jitsoe van Polen. Hij vindt echter dat je beter naar vreedzame oplossingen kunt zoeken. Dat is in feite wat hij gedaan heeft toen hij zijn grootste gevecht won — de strijd om de waarheid.

Als jongen al had Artur de Bijbel bestudeerd

en vragen gehad over zijn relatie tot God en over Gods ware kerk. Niemand had hem ooit een bevredigend antwoord gegeven. Ten slotte had hij God gebeden of Hij hem wilde laten zien welke kerk waar was.

Klinkt dit verhaal je bekend in de oren? Maar het antwoord dat hij kreeg en hoe hij het kreeg, verraste hem.

'In mijn tienertijd', zegt hij, 'verdiepte ik me al in verschillende godsdiensten.' Zijn bevindingen overtuigden hem ervan dat de kerk van Jezus Christus wel op aarde moest zijn. Toch kon hij er geen vinden die voldeed aan de bijbelse criteria. Op een gegeven moment begon hij zelfs aan het bestaan van God te twijfelen, maar zijn innerlijk geloof stond dat toch niet toe. Als

de waarheid

er iemand was die het antwoord wist, was het God wel, daar was hij van overtuigd. En toen Artur achttien was, begon hij God gericht te vragen of Hij hem naar de ware kerk wilde leiden.

Niet lang daarna, toen hij op bezoek was bij zijn tante, zag hij een stoffig boek op de plank staan. Het droeg de titel het Boek van Mormon. Zijn tante had het van een paar zendelingzusters gekregen, had het op de plank gezet en er verder niet meer aan gedacht.

Artur had het drie keer van de plank genomen en het even zoveel keren teruggezet, omdat hij er niet zeker van was of hij het eigenlijk wel wilde lezen. Nee, zeker niet, hij geloofde alleen in de Bijbel. Maar er stond dat het boek eveneens een testament aangaande Jezus Christus was. Nee, dat verhaal over Joseph Smith in het begin van het boek is veel te bizar. Maar als het nu eens waar was? Nee, het verhaal op de eerste

twintig bladzijden van het boek week veel te veel af van alles wat hij geleerd had.

Maar toch, wat hij gelezen had liet hem de hele week niet los. Toen hij terugkeerde naar het huis van zijn tante om verder te lezen, was het boek weg!

Het zou even duren voordat Artur zijn eigen exemplaar kreeg.

Hij kwam de zendingen in Katowice op straat tegen

Onder: ouderling Artur Tomaszewski en zijn collega, ouderling Ricky Dias, op straat in Warschau.

FOTO DON L. SEARLE

en sprak ze aan. Toen ze later verzuimden contact met hem op te nemen (een fout die de zending Tomaszewski nu zelf niet maakt), besloot hij ze op een zondagmorgen maar te gaan opzoeken op het adres dat op het pamflet stond dat ze hadden achtergelaten.

Toevallig was het een vastenzondag, en toen de leden hun getuigenis gaven, voelde Artur hetzelfde vredige gevoel dat bij hem was gebleven toen hij voor het eerst in het Boek van Mormon had gelezen. Het gevoel was zo sterk dat hij op wilde staan om zelf een getuigenis te geven dat het boek waar was, maar hij wist niet of dat wel was toegestaan.

Toen de zendingen hem uiteindelijk een boek-van-mormon gaven, vroegen zij hem plechtig of hij het wilde lezen en om een antwoord wilde bidden. Artur had erom gelachen. Hij wist al dat hij antwoord van God kon krijgen.

Hij las en hij bad. Het antwoord dat hij kreeg was zo sterk dat het niet alleen een gevoel was, maar ook 'alsof ik bijgelicht werd', zozeer dat de waarheden uit de Bijbel hem veel duidelijker werden. En weer moest hij hard lachen: kon het antwoord over de kerk van Jezus Christus werkelijk zo 'duidelijk en eenvoudig' zijn? Hij had gedacht dat het ingewikkeld zou zijn. Hij bad weer om er helemaal zeker van te zijn en ontving hetzelfde indringende antwoord, dat Gods waarheden duidelijk zijn, niet ingewikkeld.

'Toen ik achter de waarheid was gekomen, ben ik blij naar huis gegaan', herinnert hij zich. Maar daar had niemand oren naar zijn blijdschap. Zijn moeder en twee jongere broers wilden er niets van weten. Zijn vader stond er zelfs afwijzend tegenover. En na zijn doop in 2002, lieten ook bijna al zijn vrienden en kennissen hem links liggen. Alleen uit de gemeente kreeg hij steun.

In Polen heeft men een lange godsdienstige traditie. Niemand begreep waarom hij van godsdienst wilde veranderen. Toch zegt hij dat de opvoeding en het voorbeeld van zijn ouders hem heel goed hebben voorbereid op het vinden van de waarheid. 'Ik ben dankbaar voor alles wat zij mij naar beste weten hebben geleerd.'

Patryk Tomaszewski, de jongere broer van ouderling Tomaszewski, ging de uitdaging aan om het Boek van Mormon te lezen en erachter te komen of het waar is.

Hoewel hij er in het evangelie alleen voor stond, verzwakte dat geenszins zijn geloof. Toen hij besloten had om op zending te gaan, wilde hij daarvoor zijn geliefde jioe-jitsoe opgeven — een sport die hij vanaf zijn kinderjaren had beoefend — om te gaan werken en zo geld voor zijn zending te verdienen. Jioe-jitsoe, zegt hij, was een vorm van kunst voor hem. 'Als ik aan het trainen was, voelde ik mij een schilder die aan een doek werkte.' Maar daar had hij nu geen tijd meer voor.

Voordat hij zijn woonplaats Mystowice verliet om een zending te vervullen, gaf ouderling Tomaszewski zijn jongere broer Patryk, die ook gek was van jioe-jitsoe, een uitdaging. 'Als je wil weten wat ik op zending doe en waarom ik mijn sport heb opgegeven, moet je het Boek van Mormon lezen en erover bidden.'

Ouderling Tomaszewski zegt dat hij in het zendingsveld veel heeft aan de eigenschappen die hij zich dankzij jioe-jitsoe eigen heeft gemaakt: geduld, ootmoed en ijver.

Wat is het leukste van zendingswerk?

'Vaak gebeurt het dat ik echt moe ben en geen stap meer kan zetten en dat mijn geloof ook enigszins te wensen over laat, dat we ergens aankloppen en iemand treffen die belangstelling heeft', zegt hij. Een gevonden belangstellende maakt hem soms zo enthousiast dat hij er niet van kan slapen.

En wat is zijn beste dag als zending geweest?

De dag dat hij hoorde dat zijn jongere broer zijn uitdaging had aangenomen en had gebeden over het Boek van Mormon. Patryk Tomaszewski heeft ook een getuigenis gekregen. Hij heeft zich in augustus 2004 laten dopen.

Nu zijn er twee Tomaszewski's die delen in de blijdschap van het evangelie. ■

VOOR DE KINDEREN • DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • APRIL 2006

De Kindervriend

Hij leeft

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

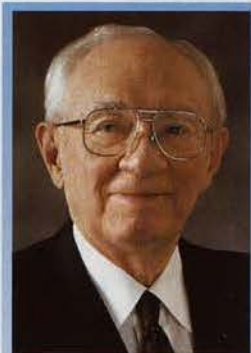
Pasen is de dag waarop we de grootste overwinning aller tijden vieren, de overwinning op de dood.

Wie Jezus haatten, dachten dat ze Hem voor altijd het zwijgen oplegden toen de wrede nagels zijn sidderende vlees doorboorden en het kruis op Golgota rechtop werd gezet. Maar dit was de Zoon van God, met wiens macht ze geen rekening hadden gehouden. Door zijn dood kwam de opstanding en de zekerheid van het eeuwige leven.

Met onuitsprekelijk verdriet werd zijn verwonde, levenloze lichaam door hen die Hem liefhadden in het nieuwe graf van Jozef van Arimatea gelegd. Hij had hun gezegd dat Hij na zijn dood weer zou opstaan, maar ze hadden het niet begrepen.

De joodse sabbat ging voorbij. Er brak een nieuwe dag aan, een dag die voor altijd de dag des Heren zou zijn. Vervuld van verdriet waren Maria Magdalena en de andere vrouwen naar het graf gegaan. De steen lag niet meer op zijn plek. Nieuwsgierig keken ze het graf in. Tot hun ontzetting was het graf leeg.

Verontrust en bevreesd rende Maria naar Simon Petrus en de andere discipel, dien Jezus liefhad. Zij riep: 'Zij hebben de Here weggenomen uit het graf en wij weten niet, waar ze Hem hebben neergelegd' (Johannes 20:2).

President Gordon B. Hinckley leert ons dat vrede ons deel wordt als we de opstanding van de Heiland indachtig zijn.

Zij die zoveel van Hem gehouden had, die door Hem genezen was, was de eerste aan wie Hij verscheen. Er volgden anderen, volgens Paulus bijna vijfhonderd tegelijk (zie 1 Korintiërs 15:6).

Nu begrepen de apostelen wat Hij hun had geprobeerd te vertellen. Na zijn wonderen te hebben betast, riep Tomas uit: 'Mijn Here en mijn God!' (Johannes 20:28.)

Kan iemand aan de geloofwaardigheid van dit verslag twifelen? Geen gebeurtenis in de geschiedenis is meer gestaafd. We hebben het getuigenis van allen die de herrezen Heer zagen en spraken. In twee heilige boeken kunnen we lezen over deze belangrijkste gebeurtenis in de geschiedenis van de mens. Daarnaast is er het getuigenis van de Heilige Geest. Hij getuigt van de waarheid en geldigheid van deze uiterst opmerkelijke gebeurtenis.

In het uur van ons grootste verdriet, putten wij hoop, gemoedsrust en zekerheid uit de woorden die de engel die paasmorgen sprak: 'Hij is hier niet, want Hij is opgewekt, gelijk Hij gezegd heeft' (Matteüs 28:6).

Hij is onze Koning, onze Heer, onze Meester, de levende Christus, die aan de rechterhand van zijn Vader staat. Hij leeft! Hij leeft, glorieus en wonderbaar, de levende Zoon van de levende God. ●

Naar een toespraak gehouden in de algemene aprilconferentie van 1996.

© 2011 MUSEUM OF CHRISTIAN ART

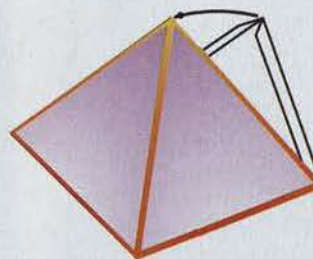
Praktijkgevallen

Jos zegt iets lelijks over iemand anders. Wat moet Jos doen?

Janneke wil haar speelgoed niet met anderen delen. Wat moet Janneke doen?

Sommige jongens willen niet met iedereen spelen. Wat moeten ze doen?

Lisa neemt iets mee wat niet van haar is. Wat moet Lisa doen?

IK KAN MIJ BEKEREN EN GELUKKIG ZIJN

'Zie, ik zeg u dat gij door de verzoening van Christus (...) zult hopen tot het eeuwige leven te worden opgewekt, en wel wegens uw geloof in Hem volgens de belofte' (Moroni 7:41).

LINDA MAGLEBY

Een meisje kreeg een splinter in haar vinger. Haar vader pakte zijn zakmes, veegde het schoon en streek er mee over haar vinger om de splinter te vinden en te verwijderen. Hoewel haar vader heel voorzichtig was, deed het toch een beetje pijn! De volgende keer dat het meisje een splinter in haar vinger kreeg, hield ze daar haar mond over dicht. Na een paar dagen begon haar vinger te zweren. Dat deed zo'n pijn dat ze niets liever wilde dan dat de splinter werd verwijderd. Haar pa verwijderde hem voorzichtig. Toen de splinter was verwijderd, begon haar vinger te genezen.

Als we iets verkeerd doen, doet dat ons pijn en vaak ook anderen. We kunnen denken dat de pijn weggaat als we die negeren. Maar als we er niets aan doen, zal de pijn blijven en ons verdrietig maken.

Vader in de hemel houdt van ons. Hij wil dat wij gelukkig zijn. Hij heeft zijn Zoon, Jezus Christus, gestuurd om bekering mogelijk te maken. Met zijn verzoening voldeed Jezus de prijs voor onze zonden, zodat we ons kunnen bekeren en vergiffenis ontvangen.

Bekering is de manier om een zonde die ons geestelijk pijn doet, te verwijderen. Het eerste dat we moeten doen is inzien dat we iets verkeerd hebben gedaan en daar spijt van hebben. Dit gevoel komt van de Heilige Geest. We moeten onze hemelse Vader en de mensen die we pijn hebben gedaan, om vergiffenis vragen. We moeten de problemen die zijn ontstaan door onze verkeerde keuzes zo goed mogelijk oplossen. We moeten ons ook voornemen om het nooit meer te doen. Als we alles hebben gedaan om ons te bekeren, zal onze hemelse Vader ons vergiffenis schenken. Dat kan omdat Christus de verzoening tot stand heeft gebracht. Bekering maakt ons hier gelukkiger en bied ons de

mogelijkheid om voor eeuwig bij onze hemelse Vader en Jezus te wonen.

Activiteit

Jij kunt dit spel alleen spelen of met anderen. Knip de driehoek op pagina K4 langs de dikke lijnen uit. Vouw hem langs de stippellijnen om. Je zult een piramide krijgen. Lijm of plak de lipjes zo vast dat ze aan de binnenkant van de piramide komen. Kies een praktijkgeval uit de lijst, werp de piramide weg en vertel hoe we de bekeringsstap die bovenligt op het praktijkgeval kunnen toepassen.

Ideeën voor de participatieperiode

1. *Voordat we op aarde kwamen, woonden we bij onze hemelse Vader. Laat jeugdwerkplaat 3-3 zien (het voorsterfelijk leven). Zo ziet de bemel er volgens deze schilder uit. Leg uit dat onze hemelse Vader een plan had, waarin iedereen een lichaam zou krijgen en de kans zou krijgen om het goede te kiezen. Lees Mozes 4:1-4, en laat de kinderen het verbaal navertellen. Vraag: 'Wie was de "geliefde Zoon" over wie onze hemelse Vader sprak?' Laat Evangelieplaat 240 zien (Jezus Christus). Schrijf het volgende op het bord: 'Er zou een aarde worden geschapen waarop we konden leven en konden laten zien dat we de geboden van Vader in de bemel zouden naleven'; 'We jubelden van vreugde toen we het plan van onze hemelse Vader boorden'; 'Jezus was bereid om ons te verlossen'; 'Er was een oorlog in de hemel'. Schrijf eveneens het volgende lijstje in willekeurige volgorde op het bord: Abraham 3:24-25; Job 38:7; Ether 3:14; Openbaring 12:7-9. Laat de kinderen de teksten lezen en welke verklaring erbij hoort.*

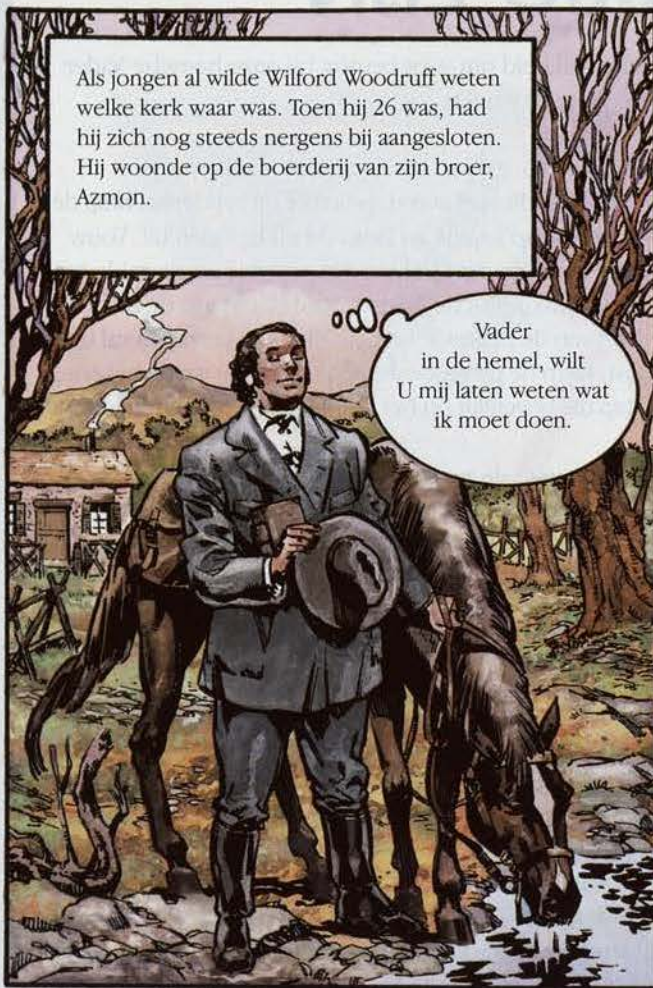
2. *Lees en bespreek 2 Nephi 2:27. Leg uit dat de belangrijkste keuzes die we maken, gaan over goed en kwaad. Verdeel de kinderen in drie groepjes en geef elk groepje een van de volgende platen: Evangelieplaat 309 (Alma doopt in de Wateren van Mormon), 310 (Ammon verdedigt de kudde van koning Lamoni), 311 (De Anti-Nephi-Lebieten begraven hun wapens). Elk van deze verhalen gaat over mensen die rebelleerden, zich bekeerden en de Heer gingen dienen. Laat elke groep hun verhaal met behulp van de leerkrachten, de Schriften en de uitleg op de achterkant van de plaat, voorbereiden en rolspele. Vraag waaruit blijkt dat de persoon of de groep mensen zich had bekeerd. Vraag hoe wij kunnen weten dat we ons bekeerd hebben. ●*

UIT HET LEVEN VAN PRESIDENT WILFORD WOODRUFF

Ze spraken de waarheid

Als jongen al wilde Wilford Woodruff weten welke kerk waar was. Toen hij 26 was, had hij zich nog steeds nergens bij aangesloten. Hij woonde op de boerderij van zijn broer, Azmon.

Vader in de hemel, wilt U mij laten weten wat ik moet doen.

Op 29 december 1833 kwamen er twee mormoonse zendingen langs de boerderij. Azmon en Wilford waren aan het werk, maar Azmons vrouw was thuis.

God heeft zijn kerk op aarde hersteld, en daar willen we u meer over vertellen.

Mijn man en zwager zijn er nu niet, maar we hebben zeker interesse.

De zendingen huurden die middag het schoolgebouw af. Ze nodigden iedereen die meer wilde weten over het evangelie uit om die avond naar de school toe te komen.

Toen Wilford die avond thuiskwam, vertelde zijn schoonzus hem over de bijeenkomst. Hij sprong gelijk weer op zijn koets en ging op weg naar de school, met een gebed in zijn hart dat hij mocht weten of de zendingen ware volgelingen van Christus waren.

Maar Wilford, moet je niet eerst wat eten?

Die mannen kunnen het antwoord op mijn gebeden zijn! Ik ben weg.

Wilford kwam bij de school aan, die stampvol zat. Zijn broer Azmon was er al. Wilford kon geen lege stoel vinden, dus ging hij op een van de schrijftafels zitten, waar hij alles kon zien en horen.

Toen de zendingen hun boodschap hadden gebracht, vroegen zij of er iemand was die er iets over kwijt wilde. Wilford ging onmiddellijk staan en vertelde aan iedereen dat hij wist dat de zendingen de waarheid spraken.

Ik wil krachtig getuigen van de goddelijke oorsprong van het Boek van Mormon. Ik weet ook dat Joseph Smith een profeet van God is. Hij heeft een grote zending te vervullen.

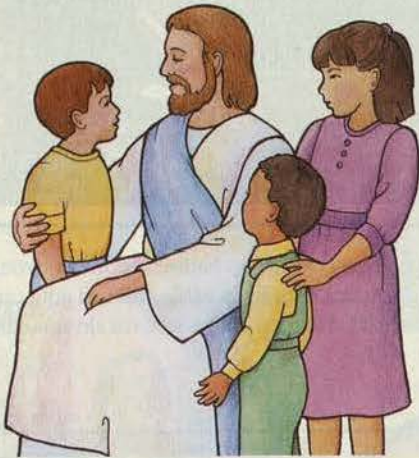
De Heer wil dat ik getuig van de waarheid van deze boodschap. Ga niet tegen deze mannen in, want ze zijn ware dienstknechten van God. Zij hebben het zuivere evangelie van Jezus Christus aan ons verkondigd.

Ik kan voelen dat de Geest mij zegt dat dit mannen Gods zijn.

Twee dagen later lieten Wilford en Azmon zich dopen.

Aangepast overgenomen uit Leon R. Hartsborn, ed., *Classic Stories from the Lives of Our Prophets* (1971), pp. 106–108; en Susan Arrington Madsen, *The Lord Needed a Prophet* (1990), p. 64.

Mensen die van je

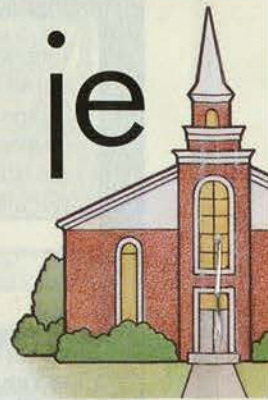

Vader in de hemel en Jezus Christus houden meer van je dan je je kunt voorstellen. Jezus heeft voor jou geleden en is voor jou gestorven. Onze hemelse Vader hoort je gebeden en spreekt door de **Heilige Geest** tot je. Zij hebben ons de kerk en het priesterschap gegeven.

De **bisschop of gemeentepresident** presideert de wijk of gemeente, geassisteerd door zijn twee raadgevers. Deze drie mannen zijn je vrienden en ze willen dat je gelukkig bent.

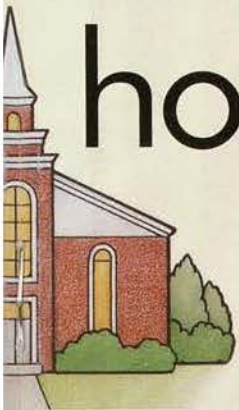
Onze hemelse Vader heeft je een **ouderlijk huis** gegeven, met ouders die heel veel van je houden. Laat hun altijd weten dat je dat waardeert.

Er zijn veel mensen in de kerk die op je gemak willen stellen.

houden en je dienen

de kerk die van je houden en stellen. Dit zijn er enkelen.

Het avondmaal wordt klaargezet, gezegend en rondgediend door **Aäronisch-priesterschapsdragers**. Dankzij deze gewijde verordeningen kunnen gedoopte leden hun doopverbond hernieuwen. Jongere kinderen kunnen ook aan het avondmaal deelnemen en aan Jezus denken.

Het jeugdwerk is de organisatie voor de kinderen in de wijk of de gemeente. De **jeugdwerkpresidente** en haar twee **raadgeefsters** leiden de bijeenkomsten, waarin jij in het evangelie wordt onderwezen.

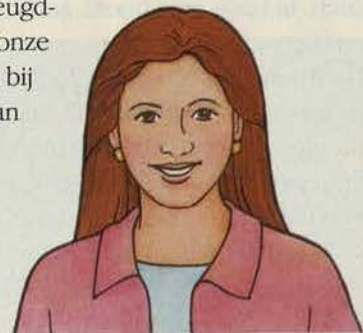

De **jeugdwerkpianiste** en de **-dirigente** spelen en dirigeren de muziek in het jeugdwerk. Lofzangen zijn een bijzonder soort gebed. Zing met je hele hart en je zult de Geest voelen.

Maandelijks zullen er **huisonderwijzers** bij jullie thuis langskomen om na te gaan of het goed met je gaat. Ze zullen jullie meer over het evangelie vertellen.

Je **jeugdwerkleerkracht** leert jou het evangelie in je jeugdwerkklas. Hij of zij bidt onze hemelse Vader om hulp bij zijn of haar onderwijs aan jou. Ze willen maar wat graag al jouw vragen beantwoorden.

ILLUSTRATIE BETH M. WHITTAKER

Geen gewone huisonderwijzer

TESS HILMO

Gebaseerd op een waar gebeurd verhaal

'Omzien naar wezen en weduwen in hun druk' (Jakobus 1:27).

De activiteit van zaterdag is een kookklas voor vaders en dochters', maakte zuster Marshall bekend. Er rolde een golf van enthousiasme over onze jeugdwerkgroep heen. Ik veronderstel dat ieder meisje in gedachte borrelende toetjes, leuke spelletjes en twee hele uren met haar vader zag. Ieder meisje, behalve ik. Ik had geen vader — zelfs niet een vader waar ik in de weekenden naar toe kon, zoals sommige meisjes op school die hadden. Niks geen leuk vooruitzicht voor mij, in plaats daarvan kromp mijn maag ineen. Ik voelde dat ik rood aanliep in mijn gezicht. Ik zette mijn tanden op elkaar, want ik wilde niet gaan huilen.

Zuster Marshall moet mijn reactie hebben gezien. Toen het jeugdwerk was afgelopen, legde ze zachtjes haar hand op mijn schouder. 'Je kunt gerust met je mam komen, Tess.' Ze bedoelde het goed, maar die woorden waren genoeg om mijn tranen de vrije loop te laten. Ik boog mijn hoofd, zodat ze het niet zou merken en liep weg.

'Trouwens', zei ik in mijzelf. 'Wie wil er nou naar zo'n rare activiteit.' Maar ik wist dat dat niet waar was. Ik wilde niets liever dan deel uit maken van een normaal gezin, waarover zuster Marshall zich niet hoefde te ontfermen — een gezin zoals die elke zondag in de kerkbanken zaten. Maar mijn pa was bij mijn moeder weggegaan toen ik nog een baby was. We hadden al in

geen jaren iets van hem vernomen en hij zou echt niet op wonderbaarlijke wijze verschijnen om zaterdag met mij naar de activiteit te gaan.

'Niks aan te doen.' Maar dat had ik mijzelf sinds mijn doop drie jaar geleden al minstens honderd keer voorgehouden. Ons gezin was zoveel hechter geworden nu we een getuigenis van het plan van onze hemelse Vader hadden en ik was dankbaar voor

alles wat het evangelie ons gebracht had. Maar toch viel het niet mee om tot een groep vrienden te gaan behoren die van jongs af aan alles met elkaar deden — doopdiensten, jeugdwerkactiviteiten en wijkfeestjes. Ik was het nieuwe meisje, en hoewel de anderen hun best deden om mij erbij te laten horen, had ik toch het gevoel dat ik anders was. Soms voelde ik mij als een puzzel waaraan een stukje ontbrak.

'Hoe was het jeugdwerk?', vroeg mam vrolijk toen we naar huis reden. Ze was een ander mens geworden sinds onze doop — gelukkiger en zelfverzekerder.

'Fijn', loog ik. Waarom zou ik haar met die kookklas opzadelen. Ze kon er toch niets aan veranderen.

'De week vloog voorbij. Ik had het druk met mijn huiswerk, mijn karweitjes en mijn vriendinnen, zodat ik de activiteit van zaterdag glad vergat. Totdat op vrijdagavond de telefoon overging.

'Het is voor jou', zei mijn zus, terwijl ze mij de hoorn in de hand drukte.

'Hallo?'

'Hallo, Tess. Je spreekt met broeder Erickson.' Broeder Erickson was onze huis-
onderwijzer. Hij was eigenaar van een ijssalon in de stad en soms kregen we van hem een bak

aardbeien- of chocoladeijs. Ik moest vaak om hem lachen met zijn pretogen en gekke grimassen. Maar ik had geen flauw idee waarom hij belde.

Hij klonk vrolijk en gedreven. 'Ik vroeg me af of ik jou morgen mag vergezellen naar de kookklas.'

Ik hield mijn adem in en loerde de keuken in waar mijn moeder stond af te wassen. Ik glimlachte omdat haar armen onder het sop zaten. Van haar kan hij het niet weten, dacht ik. Ze weet er niets vanaf. Ik vroeg me af of zuster Marshall hem had gebeld.

'Ik zag het afgelopen zondag in de wijkkrant staan', ging hij verder. 'Dat lijkt me hartstikke leuk.'

'O ja, de wijkkrant.'

'En? Denk je dat je een oude man zoals mij op sleeptouw wilt nemen naar het feestje?'

'U hoeft niet...', begon ik.

'Maar ik wil graag!' Toen was het even stil. 'Alsjeblieft.'

'Nou goed.' Om eerlijk te zijn wist ik niet of het wel zo goed was. Ik bedoel, zo goed kende ik hem nou ook weer niet. Maar ik was zo opgelucht dat ik toch naar het feestje ging, dat ik dat op de koop toenam.

Het werd zaterdag. Toen mama mij bij de kerk afzette, stond broeder Erickson me al op te wachten met een felrood schort voor. Zijn glimlach stelde mij gerust toen we ons bij de andere vaders en dochters voegden. In de overvolle keuken van onze kerk leerden we kersengebak maken en slagroom kloppen. Het was echt een knaller. Hij heeft me niet één keer het

gevoel gegeven dat hij dit voor mij deed of als onderdeel van zijn roeping.

Toen mama mij kwam ophalen, kreeg ik van broeder Erickson een *big high five*. 'Hé, bedankt dat ik

mee mocht. Ik heb genoten!' Ik wist dat hij het echt meende.

De jaren gingen voorbij, broeder Erickson bleef onze huisonderwijzer. Behalve zijn maandelijkse bezoek, nodigde hij ons vaak genoeg uit voor een spelletjesavond bij hem thuis. Hij is nog een paar keer met mij meegeweest naar activiteiten voor vaders en dochters en hij gaf mij mijn eerste baantje in zijn ijssalon toen ik zestien werd.

Toen ik na mijn studie in het huwelijk trad in de Los Angelesstempel, vroeg ik broeder Erickson of hij getuige wilde zijn. Toen ik de verzegelkamer binnentiep, zag ik hem zitten in de stoel waarin gewoonlijk de vader van de bruid zit. Er gleed weer zo'n malle glimlach over zijn gezicht, en ik wist dat hij precies was waar hij behoorde te zijn. Hij was immers geen gewone huisonderwijzer. Hij was een heel goede vriend geworden. ●

Tess Hilmo is lid van de wijk Highland 4 in de ring Highland (Utah).

'Het priesterschap kan alle leden van de kerk tot zegen zijn door de bediening van huisonderwijzers.'

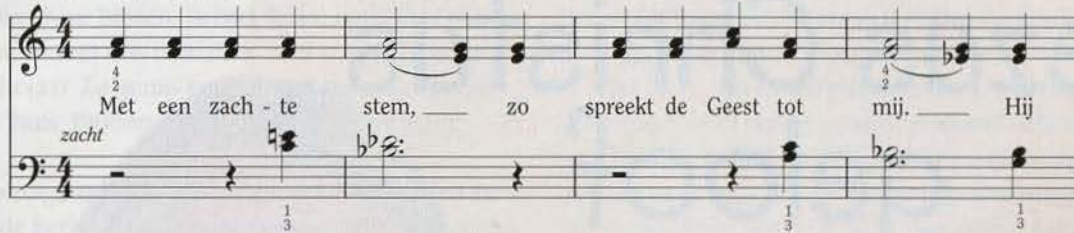
President James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium, 'Vaders onmisbare invloed', Liahona, juli 1993, p. 32.

De zachte stem

Eerbiedig ♩ = 96-108

Met een zach - te stem, — zo spreekt de Geest tot mij, — Hij

zacht

leidt mij, be - schermt mij, van het kwaad houdt Hij mij vrij. — Als ik

doe wat God ver - wacht, — leidt de Geest mij — door zijn macht. — Hij

helpt mij en zendt mij zijn licht in don - k're nacht.

Luis - ter, luis - ter, de Heil' - ge Geest wil fluis - t'ren.

zachter

Luis - ter, luis - ter naar die zach - te stem.

heel zacht

Tekst en muziek: Merrill Bradshaw (1929-2000). © 1969 IRI
Het maken van kopieën voor eenmalig, niet-commercieel gebruik thuis of in de kerk is toegestaan.

LV 8:2-5

Waarom ik in Jezus Christus geloof

LINDSEY M.

Toespraak gehouden op 6 februari 2005 in een ringconferentie

'Dit is het getuigenis dat in mij is' (zie Alma 7:13).

Ik wil u vertellen waarom ik in Jezus Christus geloof. Dankzij de **Schriften** kan mijn getuigenis van Jezus Christus groeien. Daarin lezen we over Hem — dat Hij de wereld heeft geschapen en dat Hij voor ons is gestorven, zodat we weer bij Hem kunnen wonen. De Schriften leren ons dat Jezus van ons houdt en ons wil zegenen. Ik vind vooral het verhaal over Jezus die de Nephitische kinderen zegent mooi.

Mijn ouders leren mij het evangelie, zodat mijn getuigenis kan groeien. Ze houden van mij en zorgen voor mij. Op de gezinsavond vertellen we elkaar verhalen over de Heiland en hoe we over Hem voelen.

Door te **bidden** groeit mijn getuigenis. Toen mijn kleine zusje Rachel was geboren, kon ze moeilijk ademen en ze moest een zuurstofmasker op. Ik mocht haar niet vasthouden en ze moest

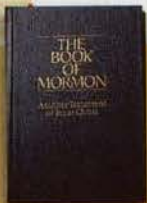
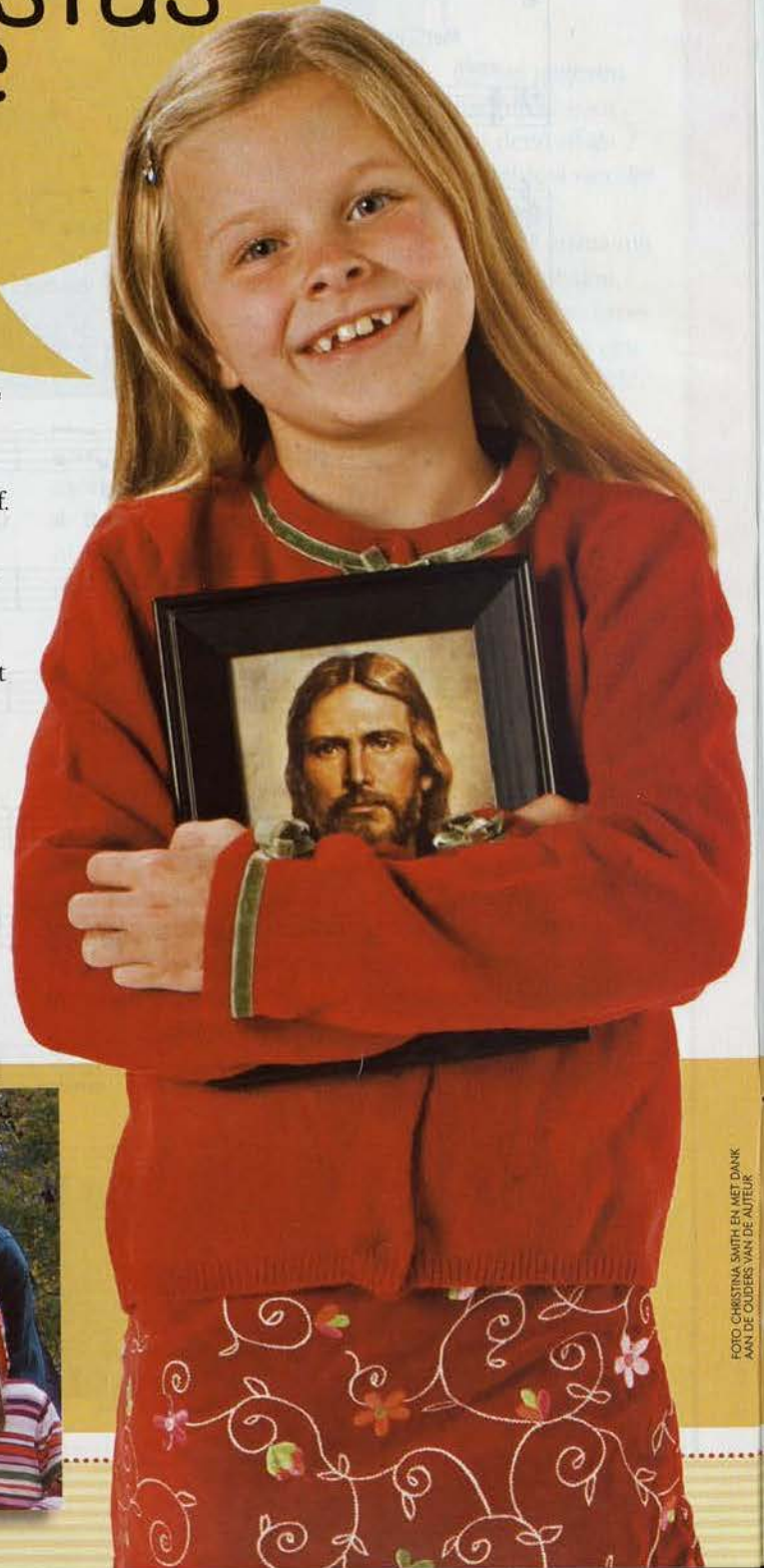

FOTO: CHRISTINA SMITH EN MET DANK AAN DE OUDERS VAN DE AUTEUR

in het ziekenhuis blijven. Ik bad dat ze beter zou worden, zodat ze met ons mee naar huis kon. Mijn gebed werd verhoord. Ze genas en kon kort daarna met ons mee naar huis. Bidden brengt mij dicht bij Jezus Christus.

Mijn getuigenis groeit dankzij **leerkrachten en leiders**. In de kerk luister ik naar het getuigenis van anderen. Ook geven mijn huisonderwijzers, broeder Hackett en broeder Pahnke, bij ons thuis hun getuigenis.

Mijn getuigenis groeit ook dankzij de **profeten**. Ik lees graag over het leven van de profeten en hoe zij pal staan voor Jezus Christus. Een verhaal dat mij erg aanspreekt gaat over Joseph F. Smith (1830–1918). Hij was met een paar zendingen op weg naar Salt Lake City toen ze werden opgewacht door een bende. De bandieten losten schoten in de lucht en vloekten en schreeuwden. De leider sprong van zijn paard en riep: 'We doden iedere mormoon die we tegenkomen!' Alle andere zendingen renden zo hard ze konden het bos in, maar Joseph F. Smith bleef staan. De man richtte zijn revolver en vroeg: 'Ben jij mormoon?' Joseph F. Smith rechtte zijn rug en zei: 'Ja zeker, van huis uit, van top tot teen, door en door!' Dat verraste de man. Hij deed zijn revolver in zijn holster, schudde Joseph de hand en zei: 'Nou, je bent de fijnste vent die ik ooit ben tegengekomen! Ik ben blij dat er een man voor me staat die opkomt voor zijn overtuiging.' Toen ging hij er vandoor en viel ze niet meer lastig.¹

Dankzij het tijdschrift *De Kindervriend* groeit mijn getuigenis. Ik lees graag de verhalen en kijk graag naar de tekeningen die de kinderen

tekenen van

Jezus Christus. Ik lees graag hoe andere mensen het evangelie naleven en een getuigenis hebben.

Het leven van de **pioniers** sterkt mij in mijn getuigenis van Jezus Christus, omdat ze zoveel hebben geofferd om Hem te volgen. Ik heb een voorouder, Lars Larson, die luisterde naar wat de zendingen te zeggen hadden en ervoor koos Jezus Christus te volgen, hoewel zijn ouders daar niet blij mee waren. Ze zeiden hem dat hij na zijn doop niet bij hen mocht blijven wonen en dat ze hem niet zouden helpen. Hij had zo'n groot getuigenis dat hij uit huis ging om de Heiland te volgen en zich te laten dopen. Later in zijn leven werd hij op zending geroepen naar het land waar zijn ouders woonden. Hij ging naar hun huis. Toen zijn moeder opendeed, gooide ze de deur weer snel dicht. Maar hij hield de deur tegen en zei eenvoudig: 'Moeder, ik wil dat u weet dat ik de waarheid heb gevonden.' Het viel niet mee om dit getuigenis te hebben, want hij raakte veel kwijt, maar de Heiland volgen was zo belangrijk voor hem dat het het offer waard was.

Dankzij mijn **doop** is mijn getuigenis van Jezus Christus gegroeid. Ik heb mij vorig jaar laten dopen. Ik heb toen een verbond me Vader in de hemel en Jezus gesloten, omdat ik Hem wil volgen, hun liefde wil voelen en de invloed van de Heilige Geest.

Ik geloof in Jezus Christus. Ik heb een getuigenis dat Hij voor ons is gestorven, dat Hij is opgestaan, nu leeft en van ons houdt. Hij wil ons helpen en zegenen. ●

Lindsey M., 9 jaar, Salt Lake City (Utah, VS)

NOOT

1. Zie *Leringen van kerkpresidenten* — Joseph F. Smith (1998), p. 104.

Kiezen voor de doop

JOSÉ M.

'Wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar bij zal het licht des levens hebben' (Johannes 8:12).

Mijn ouders hebben mij voor mijn doop uitgelegd waarom de doop zo belangrijk is. Ik ben met mijn moeder in het Boek van Mormon gaan lezen en hoe meer ik erin las, des te leuker ging ik het vinden.

Later heb ik les gekregen van de zendingen en toen begon ik beter te begrijpen wat mij in het jeugdwerk was geleerd. Toen de zendingen vroegen of ik de naam van Christus op mij wilde nemen, was ik een beetje bang, omdat ik wist dat er veel van mij verwacht werd. Maar ik zei ja — ik wilde mij laten dopen op mijn achtste.

Op 4 november 2004 ben ik gedoopt. Sindsdien is er al veel gebeurd dat mij heeft geleerd dat ik altijd moet leven zoals Jezus heeft geleefd. Mijn zusjes zijn 7 en 2 jaar en nu weet ik hoe belangrijk mijn voorbeeld voor hen is. Ik probeer op school op mijn zusje te

letten, zodat ze zich gedraagt. Ik doe mijn best op school, en thuis ben ik nu rustiger, zodat mijn zusjes dat ook zijn. Elke zondag help ik mijn moeder met het ontbijt. Ook vast ik nu met mijn ouders mee op de eerste zondag van de maand.

Door datgene te doen wat Jezus leerde, voel ik mij gezegend. Mijn ouders leren mij om Jezus' liefde te voelen bij alles wat ik doe. Ik kijk reikhalzend uit naar de dag dat ik op zending ga. ●

José M., 9 jaar, Tacoma (Washington, VS)

De goddelijke waarde van elke zuster doen uitkomen

Kies onder gebed de teksten en leringen uit deze boodschap die aansluiten bij de behoeften van de zusters die u bezoekt. Vertel over eigen ervaringen en geef uw getuigenis. Nodig de zusters die u bezoekt uit om dat ook te doen.

Zegeningen van de ZHV: De zustershulpvereniging ziet erop toe dat elke zuster weet dat ze een geliefde geestdochter is van haar hemelse Vader, dat ze een goddelijke oorsprong heeft, en dat ze het eeuwige leven kan beërven.

Wat weten wij over onze goddelijke oorsprong?

Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen: 'Ieder mens — man en vrouw — is geschapen naar het beeld van God. Iedereen is een geliefde geestzoon of -dochter van hemelse Ouders, en als zodanig heeft iedereen een goddelijke aard en bestemming. (...) In het voorsterfelijke leven kenden en aanbaden de geestzonen en -dochters God als hun eeuwige Vader, en aanvaardden zijn plan waardoor zijn kinderen een stofelijk lichaam konden krijgen en aardse ervaringen konden opdoen om vooruitgang te maken op weg naar volmaking en om uiteindelijk hun goddelijke bestemming als erfgenaam van het eeuwige leven te verwezenlijken.' ('Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liabona*, oktober 2004, p. 49.)

Bonnie D. Parkin, algemeen ZHV-presidente: 'Dankzij de ZHV, ben ik

hernieuwd, versterkt, en toegewijd om een betere moeder, vrouw en dochter van God te worden. Mijn hart is vervuld met begrip van het evangelie, met liefde voor de Heiland en voor alles wat Hij voor ons gedaan heeft' ('Hoe is de ZHV u tot zegen?', *Liabona*, november 2004, p. 35).

Romeinen 8:16-17: 'Die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn. Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus.'

President Spencer W. Kimball (1895-1985): 'Leidsters en leraressen van de ZHV dienen zich af te vragen: hoe kunnen wij de vrouw en moeder helpen, zodat zij de waarde inziet van haar rol als moeder in een goddelijk proces? Hoe kunnen wij haar helpen om van haar thuis een liefdesoord te maken, een leerschool, een wijkplaats, een beschavingskring? (...) Ons succes, als individu en als kerk, zal grotendeels afhangen van hoeveel aandacht wij schenken aan thuis het evangelie naleven.' ('Living the Gospel in the Home', *Ensign*, mei 1978, p. 101.)

Hoe kan begrip van onze goddelijke oorsprong leiden tot verandering in ons gedrag?

President Gordon B. Hinckley: 'We hebben allemaal iets goddelijks in ons. En met die goddelijke vonk hebt u geweldige mogelijkheden

meegekregen. U ontving van onze Vader in de hemel het geweldige vermogen om goed te doen in de wereld. Oefen uw geest en uw handen, zodat u in staat zult zijn om goed te dienen in de maatschappij waar u deel van uitmaakt. Veredel de kunst om vriendelijk te zijn, attent en hulpvaardig. Verfijn in uw binnenste de kwaliteit van barmhartigheid — een van de goddelijke eigenschappen die u hebt geërfd.' (Zie 'Het licht dat je in je hebt', *De Ster*, juli 1995, p. 91.)

President James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium: 'De overtuiging dat u een dochter van God bent, voegt troost toe aan uw gevoel van eigenwaarde. Het houdt in dat u kracht kunt vinden in de balsem van Christus. Het zal ertoe bijdragen dat u verdriet en moeilijkheden vol geloof en goedmoedigheid tegemoet kunt treden. (...) Een vrouw kan en moet een identiteit hebben, en moet zich nuttig, gewaardeerd en nodig voelen, of ze nu alleen staat of gehuwd is. Ze moet het gevoel hebben dat ze iets kan doen voor een ander wat niemand anders kan doen' ('Wat het inhoudt een dochter van God te zijn', *Liabona*, januari 2000, pp. 123-124). ■

De vrede bewaren

Mijn broer en ik hadden een afwijkende geloofsovertuiging en dat leidde vaak tot ruzie. Uiteindelijk leerde ik hoe je van mening kunt verschillen zonder onaangenaam te worden.

NAAM BEKEND BIJ DE REDACTIE

Toen ik twaalf was, had ik nooit gedacht dat ik nog eens mijn geloof zou moeten verdedigen. Ik woonde ten slotte in een stadje waar overwegend heiligen der laatste dagen woonden en de meeste mensen die ik kende geloofden hetzelfde als ik. Ik had zeker niet verwacht dat ik verhitte discussies zou hebben met mijn broer als hij met verlof thuis was. Ik kon de situatie

gewoon niet aan en verliet vaak genoeg huilend de woonkamer.

Sindsdien heb ik veel bijgeleerd over omgaan met gezinsleden die niet hetzelfde geloven als ik. Hierna volgen een paar punten waarmee ik de vrede heb leren bewaren zonder mijn geloofsovertuiging geweld aan te doen:

1. Blijf vriendelijk. Ongeacht waar iemand staat in godsdienstige kwesties is het belangrijk om alle gezinsleden vriendelijk en liefdevol te behandelen — bied je hulp aan, praat met ze, betrek ze bij besprekingen en beslissingen.

2. Betrek alle gezinsleden bij de gezinsbezigheden, zelfs als die met de kerk verband houden. Jarenlang weigerde mijn broer ook maar enige betrokkenheid bij godsdienstoefeningen, maar nu wil hij uitgenodigd worden voor een huwelijksplechtigheid, een babyzegening en andere dergelijke gelegenheden. Andersgelovigen willen nog steeds uitgenodigd worden, zelfs als ze de uitnodiging afslaan.

3. Grijp confronterende vragen aan om je getuigenis op te bouwen. Hoe moeilijk het ook was om antwoord te

geven op de vragen van mijn broer, ik wist wel dat ik zeker wilde weten dat wat ik geloofde waar was. Ik verdiepte mij in de Schriften en legde veel vragen voor aan mijn ouders en kerkleiders, totdat ik een solide getuigenis van het evangelie had.

4. Snij gerust religieuze onderwerpen aan. Als het onderwerp kerk in het gezin angstvallig wordt doodgewezen, hoewel zij zo'n belangrijk onderdeel van het leven van een heilige der laatste dagen uitmaakt, kunnen gezinsleden het gevoel krijgen dat ze worden buitengesloten. Heb het in je gesprekken gewoon over persoonlijke ervaringen die verband houden met de kerk.

5. Probeer hun standpunt te begrijpen. Ik was er heilig van overtuigd dat mijn broer gewoon hartstikke fout zat, maar toen ik het van zijn kant ging bekijken, zette me dat toch aan het denken. Hoe zou ik het vinden als ik het tempelhuwelijk van mijn zusje niet kon bijwonen? Hoe zou ik mij voelen als ik niet alle termen begreep die de andere gezinsleden vaak gebruiken? Als ik

HET BELANG VAN EEN GOED VOORBEELD

'Mensen om ons heen hoeven zich niet aan ons te storen als we ons aan die door God gegeven normen houden. We hoeven niet met hen te twisten. Integendeel, als we de juiste koers aanhouden, wordt ons voorbeeld zelf juist het doeltreffendste argument ter verdediging van onze zaak.'

President Gordon B. Hinckley, 'Zoek geen twist', *De Ster*, november 1989, p. 4.

hem was, zou ik waarschijnlijk ook negatief staan tegenover dergelijke zaken.

6. Geef fouten toe. Ik maakte ruzie met mijn broer of viel zijn geloof aan. Toen ik eindelijk doorhad dat ik daarmee fout zat, bood ik mijn excuses aan. Mijn band met mijn broer is er sindsdien sprongen op vooruit gegaan. Je hoeft je nooit te verontschuldigen voor je geloofsovertuiging, alleen voor daden die niet in overeenstemming zijn met het evangelie.

7. Vermijd ruzie. De Geest vertrekt als er ruzie ontstaat. En als de Geest weg is, vervliegen daarmee ook de leer- en groeimomenten.

8. Moedig andersgelovigen aan in hun eigen godsdienstoefeningen.

Hoewel we geloven dat de kerk de volheid van het evangelie bezit, wordt er in andere kerken in veel waarheid onderwezen. En in de gevallen dat onze zienswijze afwijkt, dienen we de zienswijze van anderen te respecteren. Steun andere gezinsleden in hun godsdienstoefeningen. Je wilt die steun immers ook van hen ontvangen. ■

ILLUSTRATIE RICHARD HULL

De proclamatie

Leiding, troost en inspiratie

E. JEFFREY HILL

Universitair hoofddocent gezinswetenschappen, Brigham Young University

In september 1995 heeft president Gordon B. Hinckley in de algemene ZHV-bijeenkomst een document voorgelezen dat was geschreven door het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen. Voordat hij 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' voorlas, legde president Hinckley uit: 'We leven in een wereld van verwarring, van verschuivende waarden. Er worden schrille stemmen gehoord die niets op hebben met de gedragsnormen die door de tijd heen hun waarde bewezen hebben. (...) Met zoveel misleiding rond waarden en normen, met zoveel verlokkingen en verleidingen om ons heen, die de wereld langzaam maar zeker tot verval brengen, vinden we dat we moeten waarschuwen' ('Stand Strong against the Wiles of the World,' Ensign, november 1995, pp. 99-100). Deze proclamatie is profetisch gebleken in de jaren die volgden, waarin waarden verder verschoven en de zeden verder verslechterden. In dit artikel wordt uitgelegd hoe gezinnen met de beginselen in de proclamatie gelukkig en eensgezind kunnen zijn, zelfs in tijden van beproeving.

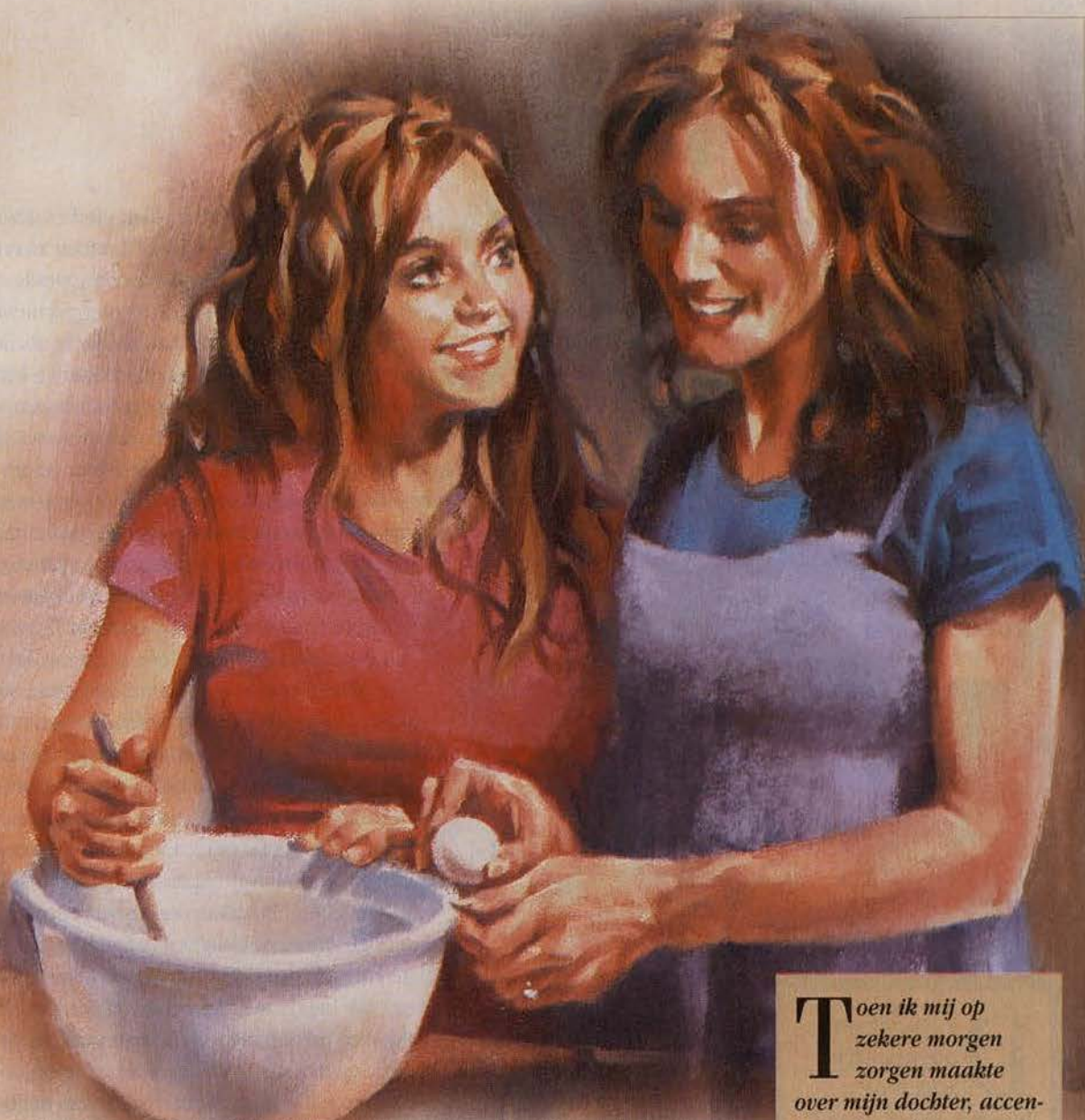
Op 23 september 1995 veranderde mijn leven. Uit hoofde van mijn roeping in de hoge raad van de ring moest ik de uitzending van de algemene ZHV-bijeenkomst bijwonen. President Gordon B. Hinckley hield een toespraak en voor de eerste keer hoorde ik de woorden van 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld'.

Mijn hart begon sneller te kloppen. Ik luisterde aandachtig. Ik had onlangs een doctoraal studie gezinswetenschappen afgerond, maar nu hoorde ik in vijf minuten meer zuivere waarheid over het gezin dan ik in bijna vijf jaar studie had gehoord. Ik wilde gaan staan en applaudiseren. Toen president Hinckley de tekst had voorgelezen, wilde ik die beginselen heel graag op mijn eigen gezin gaan toepassen en ze wereldkundig gaan maken.

In de daaropvolgende dagen liet ik mijn gedachten veelvuldig over de proclamatie gaan. Toen het conferentienummer in de bus viel, las ik de proclamatie steeds

weer opnieuw. Ik bad erover en dacht er over na. Ik wilde de woorden heel graag in mij opnemen, ze als het ware onuitwisbaar in mijn geheugen griffen. En zo kreeg ik het idee om de proclamatie uit het hoofd te leren. Dat zou niet gemakkelijk zijn. Ik was halverwege de veertig en iets uit het hoofd leren was niet half zo gemakkelijk als dat vroeger was. Maar steeds weer voelde ik mij ertoe gedreven: 'Leer de proclamatie uit je hoofd. Leer de proclamatie uit je hoofd! LEER DE PROCLAMATIE UIT JE HOOFD!'

Ik ging de proclamatie altijd bij mij dragen. Ik leerde haar uit het hoofd onder het scheren, als ik naar de universiteit liep of als ik aan mijn conditie werkte. De laatste woorden die door mijn hoofd gingen voor ik ging slapen en de eerste woorden als ik wakker werd, waren woorden uit de proclamatie. Mijn memorisatie ging niet vergezeld van een wonder, ik heb er echt heel veel tijd in moeten

steken voordat ik haar in mijn hoofd had zitten. Maar na een maand kon ik de hele proclamatie opzeggen.

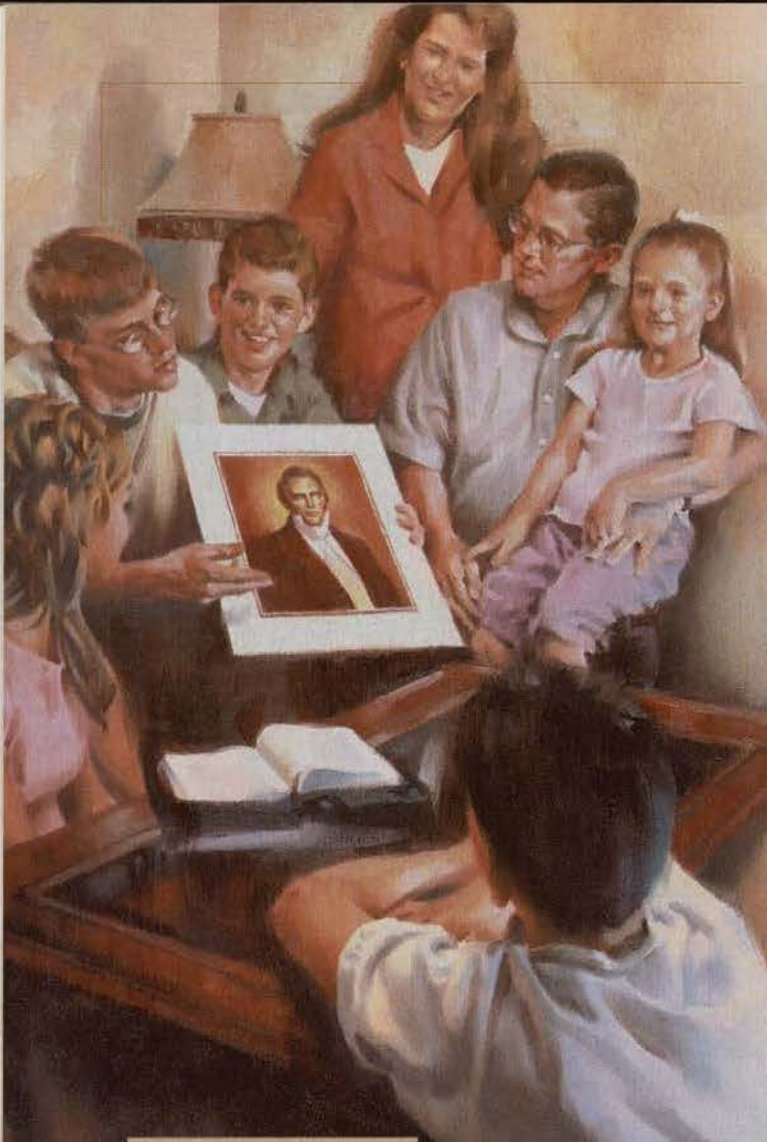
De proclamatie toepassen

Ik had haar in mijn hoofd en dat wilde ik zo houden. Daarom zegde ik de proclamatie elke dag een paar keer op tijdens mijn ochtendgymnastiek. En terwijl ik dat deed, leek het wel of de Geest bepaalde woorden en zinnen accentueerde. Ik stond dan langer stil bij die passages, waardoor er ideeën in mij opkwamen die mij en mijn gezin tot zegen konden zijn.

In de zomer die volgde, maakte ik mij bijvoorbeeld zorgen over de soort vrienden waarmee mijn tienerdochter optrok. Toen ik er met haar over wilde praten, zei ze dat het zo'n vaart niet liep, maar ze begon mij daarna te ontwijken.

Toen ik op zekere morgen aan het joggen was en over de proclamatie nadacht, accentueerde de Geest in mijn gedachten de laatste zin van de zevende alinea: *'Andere familieleden behoren zo nodig steun te verlenen.'* Ik verminderde mijn jogsnelheid. Plotseling moest ik aan mijn jongere zus denken. Mijn zus was door een heel moeilijke tijd heengegaan en zou binnenkort het leven

Toen ik mij op zekere morgen zorgen maakte over mijn dochter, accentueerde de Geest in mijn gedachten de laatste zin van de zevende alinea: *'Andere familieleden behoren zo nodig steun te verlenen.'* Ik kreeg het gevoel dat mijn dochter mijn zwangere zus moest gaan helpen.

De proclamatie inspireerden mijn vrouw, Juanita, en mij ertoe om op de vastenzondag, na de kerk, thuis een getuigenisdienst te houden.

schikken aan haar zevende kind. De indruk die ik kreeg was dat wij, haar familie, haar nu hulp moesten bieden. Dus kocht ik een vliegticket voor mijn dochter en vroeg haar om mijn zus een week te gaan helpen.

En daar, ver weg van huis, gebeurde er iets opmerkelijks. Op de dag

hielp mijn dochter met veel plezier in het gezin van mijn zus. En als de kinderen sliepen, hadden zij en mijn zus hele lange gesprekken. Mijn dochter stelde zich voor mijn zus wel open, iets wat mij niet gelukt was. Mijn zus vertelde haar dat de keuzes die ze als tiener had gemaakt voor een leven vol problemen hadden gezorgd. Toen mijn dochter weer thuiskwam, was er iets in haar veranderd. Ze begon keuzes te maken die haar leven ten goede kwamen. Mijn zus, haar gezin, mijn dochter en ik werden allen gezegend door deze reis, die zijn oorsprong had in de woorden van de proclamatie.

Een andere keer wogen de woorden *'Ouders hebben de heilige plicht om hun kinderen in liefde en rechtschapenheid op te voeden, te voorzien in hun stoffelijke en geestelijke behoeften'* zwaar op mij. Er was liefde in ons gezin en we konden goed met elkaar overweg, maar ik had toch het gevoel dat ons geestelijke peil te wensen overliet. De woorden van de proclamatie inspireerden mijn vrouw, Juanita, en mij ertoe om op de vastenzondag, na de kerk, thuis een getuigenisdienst te houden. Helaas schoot dit idee de eerste keer zijn doel volslagen voorbij, want onze kinderen zagen het helemaal niet zitten. Zij wilden er eigenlijk liever niet bij zijn. Sommige kinderen klaagden dat ze honger hadden en onze jongste vroeg een paar keer: 'Wanneer zijn we klaar?' We hielden echter vol en na een paar maanden hielden ze op met klagen en begonnen we de Geest meer te voelen. Deze gezinsdienst ging op den duur heel veel voor ons betekenen, omdat we van heilige waarheden konden getuigen en zo de kans kregen om onze *'kinderen in liefde en rechtschapenheid op te voeden'*.

Er vormde zich een patroon. Wanneer ik de proclamatie doornam, ontstond er een kanaal waarlangs de Geest mij en mijn vrouw inspiratie kon geven om ons gezin tot zegen te zijn. Toegegeven, de meeste inspiratie was niet zo spectaculair als deze voorbeelden. Meestal bestond de inspiratie uit ideeën als 'Neem Hannah mee op een vader-dochteruitje' of 'Kook vanavond voor Juanita' of 'Schenk meer aandacht aan Emily' of 'Breng Seth vaker naar bed.' Maar de honderden brokjes aan leiding zorgden wel voor een beter gezinsleven.

Troost in tegenspoed

In 2001 werd er bij Juanita borstkanker in een gevorderd stadium vastgesteld. Er was vijftig procent kans dat

ze nog vijf jaar te leven had. Onze beste optie was een agressieve, zeer zware behandeling die bestond uit chemotherapie, een operatie en bestraling. We raakten ontmoedigd toen de tumor na een misselijkmakende chemokuur van acht weken in het geheel niet kleiner was geworden. In deze moeilijke tijd zegde ik onder het joggen de proclamatie zo hard mogelijk op om de stress die ik voelde, te verlichten. Ik vond er troost in.

Toen ik op een andere keer liep te joggen, kwam ik bij *'Een geslaagd huwelijk en een becht gezin worden gegrondvest op en in stand gehouden met de beginselen van geloof, gebed'*. Daar stopte ik. Ik voelde vrede over mij komen terwijl er een gedachte in mij opkwam. Het was de zaterdagmorgen voor de vastenzondag en ik voelde me geïnspireerd om iedereen die ik kende een e-mail te sturen en hun te vragen om te vasten en bidden en hun geloof te oefenen voor Juanita, zodat de chemokuur zou aanslaan. We ontvingen een lading steunbetuigingen. Zelfs de vrienden die naar een andere kerk gingen, zeiden dat ze Gods kracht hadden ervaren gedurende hun vasten en bidden. Zonder dat ik ervan afwist, hadden vrienden in Australië, Japan, Hawaï, Salt Lake, Boston, België en Zuid-Afrika Juanita's naam in de tempel op de gebedsrol gezet. De resultaten waren verbluffend. Onze stemming steeg en ons geloof groeide. In de daaropvolgende vier weken van behandeling verdween de tumor bijna geheel. Juanita maakte de behandeling af en de kanker verdween nagenoeg. We waren heel dankbaar! Maar daarmee kwam er geen eind aan onze beproeving noch aan de troost die de proclamatie ons bracht.

In het begin van 2004 hoorden we het verpletterende nieuws dat de kanker was teruggekomen, dit keer in de longen. Op sombere toon vertelde de arts ons dat hij de kanker zo lang mogelijk onder controle zou proberen te houden, maar dat er geen genezing meer mogelijk was. Aanvankelijk voelde ik mij verraden en wanhopig. Juanita en ik hadden nog zoveel plannen samen. We wilden samen nog een zending vervullen. En we keken ernaar uit om onze kleinkinderen de nodige geestelijk steun te geven. Hoe kon ons dat nu gebeuren?

Toen ik de proclamatie weer een keer opzegde, leek

het net of iemand een zoeklicht zette op de woorden *'Kinderen hebben er recht op om binnen het huwelijk geboren te worden, en te worden opgevoed door een vader en een moeder'*. Ik zag in dat mijn kinderen er recht op hadden om te worden opgevoed door een vader *en* een moeder. Deze verklaring vervulde mij met de hoop dat Juanita, hoewel de medische feiten dat logenstrafden, op wonderbaarlijke wijze zou genezen.

Andere invalshoek

We leidden ongeveer een half jaar een redelijk normaal bestaan tussen hoop en vrees, maar toen begon de kanker zijn zware tol te eisen. Juanita verloor in korte tijd veel gewicht en kreeg een aanhoudende, pijnlijke hoest over zich. Zelfs bij de kleinste inspanning stond ze naar adem te happen. De situatie leek zich voortdurend te verslechteren. Al gauw werd het ons duidelijk dat God Juanita spoedig tot zich zou nemen. Het ontging mij volledig waarom God niet tussenbeide was gekomen met een wonder, een wonder dat we zo ontzettend hard nodig hadden en waarop we zo gehoopt hadden. Maar nogmaals putte ik inspiratie en troost uit de woor-

'Ouders hebben de heilige plicht om hun kinderen in liefde en rechtschapenheid op te voeden, te voorzien in hun stoffelijke en geestelijke behoeften.'

den van de proclamatie: *'Heilige verordeningen en verboden die in heilige tempels beschikbaar zijn, maken het mogelijk dat de mens in de tegenwoordigheid van God terugkeert en dat het gezin voor eeuwig verenigd wordt.'* Na menig traan te hebben geplengd, begon ik in te zien dat Juanita wel degelijk een wonderbaarlijke genezing zou krijgen. Vanwege het heilsplan zou Juanita van dit leven overgaan naar een prachtig oord om te worden verwelkomd door haar vader, onze dochter die gestorven was, en de Heiland. Dankzij de verzoening van Jezus Christus zou Juanita genezing ontvangen en bij de opstanding een volmaakt lichaam krijgen, vrij van kanker en andere ziektes. Ik zag ook in dat onze kinderen in alle eeuwigheid zouden kunnen terugvallen op de invloed van hun moeder — nog een wonder.

Ook kreeg ik de indruk dat er nog veel was dat we in dit leven konden doen om de kinderen hun voordeel te laten doen met haar wijsheid. Ik voelde heel duidelijk dat het

tijd was om ons geloof niet meer te concentreren op een genezing die niet overeenkomstig Gods wil was, maar ons in plaats daarvan te concentreren op hoeveel we nog van haar konden leren in de korte tijd dat ze nog bij ons was. We moesten beter voorbereid zijn om *'in de tegenwoordigheid van God terug [te keren, waar ons] gezin voor*

eeuwig verenigd [zal worden]'. In onze gezinsdienst brachten we deze gevoelens geëmotioneerd onder woorden; en we waren allemaal doordrongen van deze waarheden. Toen gingen we aan de slag.

Juanita schreef haar getuigenis van het herstelde evangelie van Jezus Christus op en ik deed hetzelfde. We drukten ze af, lamineerden ze en plakten ze met onze foto in de Schriften van de kinderen. Daarna schreef Juanita lange brieven aan ieder van de kinderen, waarin ze haar waardering uitsprak en advies en bemoediging bood. We namen Juanita's lieve stem op terwijl ze lofzangen, jeugdwerklidjes en slaapliedjes zong, waarna we cd's maakten voor ieder kind en voor toekomstige kleinkinderen. Ook namen we boodschappen op om naar te luisteren bij bijzondere gelegenheden zoals het eerste tempelbezoek, een zending, een huwelijk en bij een geboorte. Juanita haakte babydekentjes en slabbetjes voor latere kleinkinderen. Ons leven kreeg weer inhoud, we hadden weer wat om handen en we werden uitermate getroost door de Geest. Dat alles was het resultaat van de inspiratie die we uit de proclamatie hadden geput.

'Ik ook van jou'

Al onze kinderen waren erbij toen Juanita stierf en waren in de gelegenheid om haar te vertellen hoeveel ze van haar hielden. Ze was bij zinnen en praatte met ons tot ongeveer tien minuten voor haar dood. Vlak daarvoor zei ik 'ik hou van je' tegen haar. Ze antwoordde mij in het Spaans: 'Lo mismo', wat vrij vertaald 'ik ook van jou' betekent. Dat waren haar laatste woorden. Ze is rustig ingeslapen.

Ik verwonder me over de vele specifieke en persoonlijke manieren waarop de proclamatie mij en mijn gezin tot zegen is geweest sinds die zaterdagavond, nu tien jaar geleden, toen ik haar voor het eerst hoorde. Ons leven is er voor eeuwig door veranderd. De proclamatie bevat het woord van God en zij kan de basis zijn van veel vreugde en geluk, zelfs als we tot het uiterste worden beproefd. Ik weet dankzij de Geest dat 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' een geïnspireerd document voor gezinnen is, en als we het serieus bestuderen, zal het de vensters van goddelijke hulp voor ons gezin openen. ■

E. Jeffrey Hill is lid van de wijk Canyon View 5, ring Orem-Canyon View (Utah).

Twee peuters voor de voeten

IDA L. EWING

An het einde van een dag dat er weinig uit mijn handen was gekomen, vroeg ik mij vertwijfeld af hoe ik ooit mijn huis aan kant zou krijgen als er voortdurend twee peuters voor mijn voeten liepen. Ik besloot mijn oudere zus, Treisa, te bellen en haar het probleem voor te leggen. Zij heeft haar handen vol aan haar drie zoontjes, maar blijft er vrolijk en kalm onder. Treisa voelde met mij mee en zei dat mijn situatie haar herinnerde aan de tijd dat ze net van haar kleine stacaravan naar een grotere woning was verhuisd.

Treisa had verwacht dat haar kinderen als ze eenmaal in de nieuwe woning waren, hun speelgoedkasteel wel ergens anders in elkaar zouden zetten dan juist voor het aanrecht; en dat ze bij verstoppertje wel een andere buut zouden nemen dan de stapel wasgoed die zij aan het vouwen was. Dat bleek echter ijdele hoop — haar kinderen bleven dicht in haar buurt circuleren. Maar, zo zei ze, op een goede dag stuitte ze op een tekst in Marcus, hoofdstuk 10, de verzen 13–14 en 16, waar ze heel veel aan had.

Na ons gesprek sloeg ik de tekst op:

'En zij brachten de kinderen tot Hem,

opdat Hij ze zou aanraken; doch de discipelen bestrafden hen.

'Toen Jezus dat zag, nam Hij het zeer kwalijk en zeide tot hen: Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods. (...)

'En Hij omarmde ze en hun de handen oplegende, zegende Hij ze.'

Het viel mij op dat Christus, vlak voordat de kinderen werden gebracht, scherp was onder-vraagd door de Farizeeën. Reden genoeg om moe of prikkelbaar te zijn, maar Jezus liet de kinderen tot Hem komen en zegende ze.

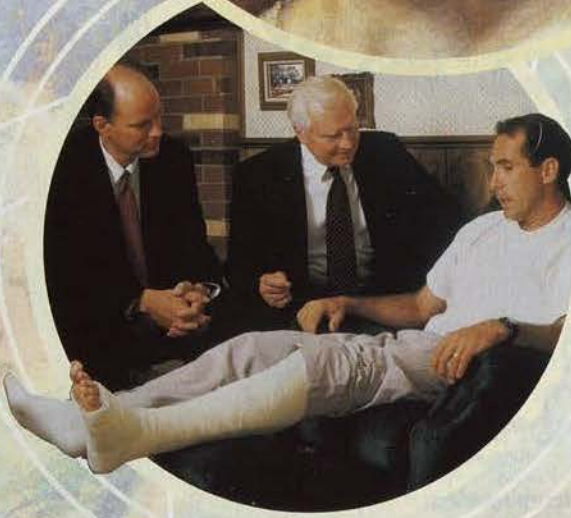
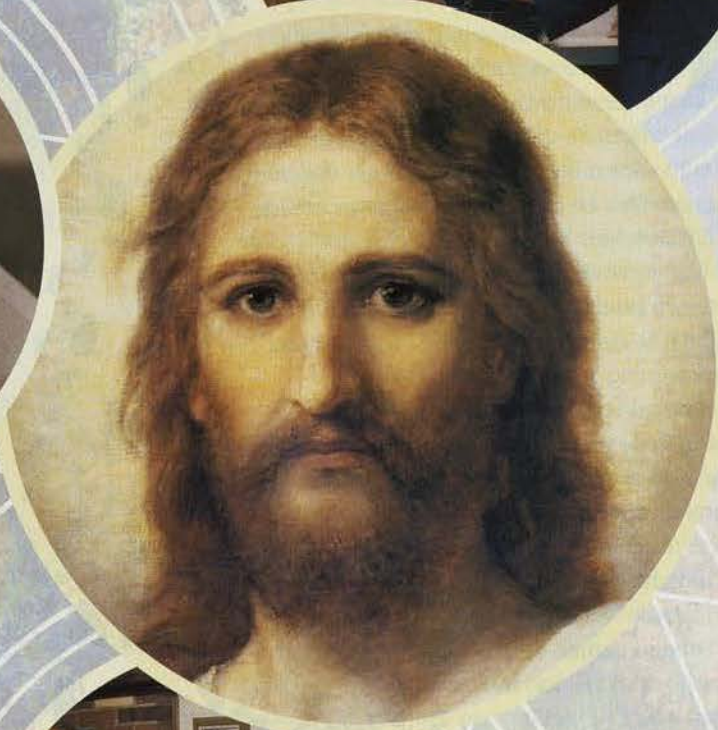
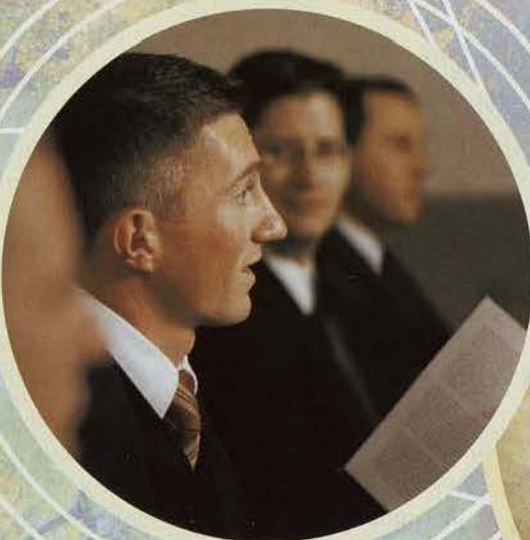
Ik overdacht deze onbaatzuchtige daad en vroeg mij af welke betekenis die had voor mij als moeder. Ik besepte dat ik mijn kinderen te vaak wegduwde. Maar als ik Christus' voorbeeld wilde navolgen, zelfs als de vuile borden zich opstapelen, de rekeningen moeten

worden betaald en ik te

weinig slaap heb gehad, toch kan ik de tijd vinden om mijn kinderen in mijn armen te sluiten en ze te liefkosen. Misschien was dat het wat mijn zus mij probeerde te zeggen — wanneer je je kinderen in je armen hebt, lopen ze niet meer voor je voeten. ■

Ida L. Ewing is lid van de wijk Crestview, ring Fort Walton Beach (Florida).

CHRISTUS, GEZAMT, HERBERT, HERRMANN, MIT DANK, ANN, C. HARRISON,
DANIEL, JAMES, JENNIFER, ROBERT, CASEY, CRAIG,
DAMIEN, EN, MATTHEW, REBE, GERT, SCHEIDER

ALLEENSTAANDEN EN GEHUWDE

Samen in het geloof

KATHLEEN LUBECK PETERSON

Juan Fortunato uit Buenos Aires geeft Engels aan leden uit zijn wijk die dat willen leren. 'Ik heb met ieder lid in de klas een goede band opgebouwd', zegt hij. 'Iedereen voegt iets toe aan de klas.'

Toen Shirley Sun of Taipei (Taiwan) naar een nieuwe wijk ging, riep haar bioscoop haar als de leerkracht van de cursus

evangeliebeginselen in de zondagsschool. 'Daardoor kreeg ik de kans om de leden in de klas beter te leren kennen.'

Susan Buckles verhuisde naar Hilton Head (South Carolina, VS) en ging bij de bibliotheek voor familiegeschiedenis ter plaatse langs. De bibliothecaris vroeg Susan of ze iets voelde voor vrijwilligerswerk. Susan ging op het aanbod in. 'Hoe kun je je meten als je niet actief betrokken bent', zegt Susan. 'Maak je verdienstelijk. Anderen zullen van je hulp gebruik gaan maken.'

Wie is er alleenstaand in deze drie situaties? Wie is er getrouwd? Dat doet er eigenlijk niet toe. Wat er wel toe doet is de blijdschap die volgt als onderlinge verbondenheid en de liefde van Christus hand in hand gaan.

President Gordon B. Hinckley denkt aan alle heiligen. Hij heeft tot de alleenstaande leden gezegd: 'Ik maak me enigszins zorgen over de trend in de kerk om leden in verschillende klassen en groepen onder te brengen. (...) Als u een man bent, draagt u het priesterschap, als u een vrouw bent, behoort u tot de zustershulpvereniging. U bent enorm belangrijk voor dit werk. De kerk is dankzij u veel sterker.'¹

Of ze nu alleenstaand of gehuwd zijn, heiligen der laatste dagen kunnen de verenigende liefdeskracht van de Verlosser ervaren.

WAT VERENIGT ONS? ONS GETUIGENIS

Hoewel ik sinds mijn tienerjaren vele malen met de zendingen had gesproken, was ik pas op mijn 34ste zover om de waarheid te herkennen en te accepteren.

Door de jaren heen was ik altijd te verwaand geweest om in het verhaal van een jongen, een visioen en gouden platen te geloven. Nu weet ik door de kracht van de Heilige Geest dat Joseph Smith een groot profeet van God is. Doordat de profeet in alle oprechtheid niets liever wilde dan de waarheid weten, is de ware kerk van onze levende Heiland op aarde hersteld. Ik weet dat we tot Christus dienen te komen om naar liefdevolle hemelse ouders te kunnen terugkeren.

*Marianne Lipps uit
Sydney (Australië)*

Iedereen kan de reine liefde van Christus proeven, ongeacht leeftijd, huwelijkse staat, rijkdom, armoede of zelfs roem. De kracht van deze liefde kan een leven veranderen, zodat we 'geen vreemdelingen en bijwoners meer [zijn], maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods' (Efeziërs 2:19).

Samenwerking van de heiligen

Als een wijk of gemeente de handen ineen slaat en er onderling christelijke liefde is, kan de wijk of gemeente hechter worden.

Echtparen zowel als alleenstaanden komen bij elkaar in het instituut in Hsin Chu (Taiwan). Dankzij het instituut, zegt Jianbang Lee, 'heb ik doordeweeks ook de kans om met andere leden in contact te komen. Het is een uitstekende gelegenheid om elkaar te leren kennen, ideeën uit te wisselen en vriendschap te sluiten.'

Broeder Lee dacht dat het moeilijk was om met de andere leden in de wijk vriendschap te sluiten. 'Maar toen ik me realiseerde dat er veel mensen waren die om mij gaven en van mij hielden, zag mijn wereld er opeens heel anders uit', glimlacht hij. 'Ik begon de wijk en de leden lief te hebben. Ik begon meer te geven. Niet langer zat ik te wachten op hulp, liefde of vriendschap van anderen.'

Kristine Amosin Cazon uit Manilla ging met een vriendin naar een nieuwe wijk. Een aardige zuster stelde hen voor aan andere jonge alleenstaanden, de ZHV-presidente en de bisschop. Kristine en haar vriendin werd gevraagd of ze in de avondmaalsdienst even wilde opstaan. Daardoor voelden ze zich welkom.

'Toen ik in de gemeente welkom werd geheten, was ik verbaasd over de liefde en de zorg in de gemeente', zegt Natassa Cokl uit Celje (Slovenië). 'Ik was niet gewend dat mensen die ik voor het eerst zag, een week later zeiden dat ze van me hielden. Ik werd met open armen verwelkomd.'

Carla Martinez, een jongvolwassene in Buenos Aires, voelde zich aan haar lot overgelaten in haar nieuwe wijk. Ze kende geen van de leden. Carla was vaak verhuisd met haar ouders. Het leven was niet altijd eenvoudig voor hen. Maar toen stapte er een zuster in de wijk naar voren die vriendschap met haar sloot.

'Aldana bakte een verjaardagstaart voor me en versierde de bescheiden ruimte waarin mijn ouders en ik woonden. Ze gaf me het mooiste cadeau dat ik kon krijgen — haar ongeveinsde liefde.'

Een behulpzaam lid zorgde ervoor dat Juan Fortunato met anderen in zijn nieuwe wijk in contact kwam, wat de overstap een stuk eenvoudiger maakte. 'Ze heeft me letterlijk aan iedere jongvolwassene in de ring voorgesteld', zegt broeder Fortunato. 'Door haar voelde ik me gelijk thuis, alsof ik een nieuwe familie had. En nu is zo ook nog mijn vrouw geworden.'

Drempels verlagen

Joyce Baggerly uit Provo (Utah, VS) beschouwt zichzelf als een medeburger in Gods koninkrijk op aarde die toevallig alleenstaand is. Ze zegt: 'Alleenstaand zijn in een kerk waarin bijna iedereen getrouwd is, is nooit een probleem voor mij geweest. Ik zou liever getrouwd zijn, maar dat ben ik niet, dus roei ik met de riemen die heb en maak er het beste van.'

Als ze naar een nieuwe wijk overgaat, zoekt ze de wijksecretaris op om een afspraak met de bisschop te maken. En ze ziet erop toe dat de administrateur ledenregister haar lidmaatschapskaart opvraagt.

'Ik stel me aan de ZHV-presidente voor en zeg haar dat ik graag op huisbezoek ga. De eerste vastenzondag geef ik mijn getuigenis van Jezus Christus en vertel hoeveel ik van de Heiland hou. Ik ga naar elke activiteit in de wijk', zegt ze. 'In het zeldzame geval dat

Dienen in de kerk is de manier om verschillen opzij te zetten en ons verbonden te voelen.

ik thuiskom van een activiteit waar ik een vreemde eend in de bijt ben, bid ik voor de kracht om de volgende keer weer te gaan. En net zo opgewekt als ik gewoonlijk op zondag ga en dat ik dat kan volhouden tot ik in de groep ben opgenomen.'

Julie Gill uit San Antonio (Texas, VS) doet er veel aan om vriendschap te sluiten met zowel alleenstaande als gehuwde zusters. 'Het evangelie verbreedert, dat staat vast', zegt ze bedachtzaam, 'maar soms vergeten gehuwden dat niet alle alleenstaanden in dezelfde vorm gegoten kunnen worden. Of ze gaan ervan uit dat alleenstaanden alleen vriendschap met andere alleenstaanden willen. Een zuster zei tegen me: "Je bent nog zo jong", en toch was ze even oud als ik, maar ze had twee kinderen. Zo wordt er vaak gedacht, maar ondanks onze verschillen kunnen we elkaar helpen.'

Dienen is het devies

Courtney McGregor verhuisde naar Salt Lake City na de plotse dood van zijn vrouw. Hij wilde er niet bijhangen, dus ging hij de tweede mijl. 'Er is genoeg gelegenheid om de helpende hand toe te steken zonder daar expliciet voor geroepen te worden. Ik bood aan om bij het avondmaal te

helpen. Daardoor kwam ik met mensen in contact die ik anders niet zo snel had leren kennen. Ook gaf ik mij op voor de schoonmaakploeg van de tempel. Of je nu gehuwd of alleenstaand bent, mijn ervaring is dat vriendschappen zo gesloten worden.'

Katrina Young uit San Antonio (Texas, VS) denkt er net zo over: 'Ik wil er graag bij horen, vandaar dat ik enthousiast meedoe met de lessen, roepingen aanvaard, op huisbezoek ga, het gebouw help schoonmaken, een lift aanbied aan andere leden in de wijk, de activiteiten bijwoon en elke week probeer iemand uit de wijk bij naam te leren kennen. En wat mij dan opvalt is dat ik er juist mee gediend ben.'

MEETELLEN IN HET EVANGELIE

Ik ga graag naar de activiteiten voor de jonge alleenstaanden. De kerk biedt ons zoveel gelegenheid om vrienden te maken, uit te gaan en uiteindelijk te trouwen. Ik weet dat de kerkleiders deze leeftijdsgroep niet over het hoofd zien, en ik ben dankbaar voor hun liefde. Ik weet dat we meetellen ondanks dat we jong en ongehuwd zijn, er is geen aspect van het evangelie dat niet voor ons geldt.

Holly Smith uit Victoria (British Columbia, Canada)

Zorg voor ouderen

Annelise Scott was nog maar kort in haar nieuwe wijk in Irvine (Californië, VS). En dat gold ook voor enkele andere weduwen op leeftijd. Ze waren in feite vreemden voor elkaar. Toen verzorgden twee zusters een lunch voor de anderen, en vanaf die dag waren die zusters dikke vriendinnen. Ze zitten bij elkaar in de kerk, komen op verjaardagen bij elkaar, rijden gezamenlijk naar activiteiten en helpen elkaar zoveel ze kunnen.

‘We letten in de ZHV goed op of er soms nieuwe weduwen in de wijk zijn komen wonen, dan vragen we naar hun naam en telefoonnummer, zodat we ze in ons groepje kunnen opnemen’, zegt zuster Scott.

Ook wie introvert is

Je hebt natuurlijk in elke wijk leden die niet gemakkelijk aansluiting vinden. Een gesprek met de bisschop of gemeentepresident kan dan uitkomst bieden, om uit te vinden hoe ze meer bij de wijk of gemeente betrokken kunnen raken.

Shuwen Yang uit Kaohsiung (Taiwan) zegt: ‘Als je je buiten je veilige wereldje durft te wagen en vriendschap probeert te sluiten met alleenstaanden en gehuwden in de kerk, zelfs met jeugdwerkkinderen, kom je er achter dat de mensen van je houden en je in hun hart sluiten.’

Susan Buckles woonde een activiteit voor Latijns-Amerikaanse broeders en zusters bij en zag dat ze een heel eigen manier van dansen hadden. ‘Mensen zonder partner werden bij de hand genomen en dansten met hen mee in de kring die ze samen vormden’, zegt ze. ‘Zo lieten zij verschillen verdwijnen, zodat iedereen zich op zijn gemak voelde.’

Ons tot de Heiland wenden

Wat verenigt de heiligen?

‘De reine liefde van Christus maakt ons tot

huisgenoten Gods’, zegt Yingling Huang uit Hsin Chu (Taiwan). Door de Heiland tot voorbeeld te nemen, kunnen we één worden.

‘Wat alleenstaanden één maakt met hun wijk of gemeente is gelijk aan wat alle leden één maakt met hun wijk of gemeente — ons getuigenis van Jezus Christus’, zegt Roger Borg uit Costa Mesa (Californië, VS). De Heiland nodigt iedereen uit om tot Hem te komen. Alle waardige alleenstaande leden kunnen de hand leggen op de zegeningen van het evangelie, inclusief de tempelzegeningen, en met goede hoop uitzien naar alle zegeningen, ook een eeuwig huwelijk, die ze in dit leven nog niet hebben ontvangen.’

Als vriendschap en liefde samenvloeien, dienen alleenstaanden en gezinnen van alle leeftijden elkaar, waken ze over elkaar, en hebben ‘hun hart samengevoegd in eenheid en in liefde jegens elkaar’ (Mosiah 18:21). Het gevolg is dat allen worden gezegend. ■

Kathleen Lubeck Peterson is lid van de wijk Foothill, ring Salt Lake-Noord (Utah, VS).

NOOT

1. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, [1997], p. 605.

DEL PARSONS, DE HEER, JESUS CHRISTUS, KOPĪREN NIET TOEGESTAAN

ILLUSTRATE DANIEL LEWIS

Het afrondingsgesprek

Ofelia J. Hurtado

En gesprek in het bijzonder is mijn geestelijke vooruitgang zeer ten goede gekomen en zal dat blijven doen. Toen ik mijn zending beëindigde, had ik een afrondingsgesprek met mijn zendingspresident. Hij wees mij erop dat er veel voor mij zou veranderen nu ik naar huis ging. Als ik actief wilde blijven, zo zei hij, zou ik altijd een roeping in de kerk moeten hebben. En als ik er geen had, moest ik daar met mijn bisschop over praten. Op zijn volgende raad legde hij zelfs nog meer nadruk. Hij zei dat als ik niet in de tempel kon trouwen, ik helemaal niet moest trouwen.

Ik hield mij strikt aan zijn advies, want elke keer als ik in de verleiding was om buiten de tempel te trouwen, moest ik aan zijn woorden denken. Zij schonken mij de kracht om bij mijn besluit te blijven. Ik zou in de tempel trouwen.

Teruggekeerde zendingen hebben het over het algemeen moeilijk, omdat we zo snel mogelijk willen trouwen. En het helpt niet echt als de leden in onze wijk of gemeente ons vragen waarom we nog niet getrouwd zijn. De tijd tikt door, en als we ongehuwd blijven, vangen we soms gesprekken op die pijn doen en ons verbitteren.

Maar ik ben mijn zendingspresident dankbaar dat hij mij die wijze raad gegeven heeft, om in de tempel te trouwen en nergens anders, omdat

ik daar nu de vruchten van pluk. Pas tien jaar na mijn zending ontmoette ik mijn eeuwige metgezel. We zijn in 2000 in de Caracastempel (Venezuela) getrouwd. Dat was een schitterende ervaring. Wachten duurt lang, maar toch ben ik op de woorden van een

dienstknecht van de Heer blijven vertrouwen.

Ik ben nu de moeder van een klein meisje, en wat ben ik blij dat ze in het verbond geboren is en ik haar die zegen kon geven. Als ik naar haar kijk, zie ik de invloed van het gesprek dat mijn zendingspresident lang geleden met mij heeft gehad. ■

Ofelia J. Hurtado is lid van de wijk Las Delicias, ring Maracay (Venezuela).

Ik zal altijd dankbaar blijven voor de raad die ik aan het eind van mijn zending van mijn zendingspresident gekregen heb.

Boodschappen of tiende?

Charlotte Arnold

Ik werkte nog geen jaar voor een cosmetisch bedrijf. In die tijd was ik gescheiden en woonde alleen met mijn twee kinderen. In december stuurde het bedrijf elke consulente een lading grote dozen met kerstproducten die we in december moesten zien te verkopen. Dat betekende wel dat er een aanzienlijk bedrag op mijn salaris was ingehouden. Toen ik daar alle vaste lasten en mijn tiende nog eens van af had getrokken, hield ik net genoeg over om voor drie personen inkopen te doen, dat wil zeggen voor een week. En met dat geld moest ik niet alleen voor een hele maand boodschappen doen, maar ook nog eens de benzine betalen, want ik had de auto voor mijn werk nodig.

Toen onze huisonderwijzer kwam, legde ik hem de situatie uit. Ik zei hem dat ik onmogelijk tiende kon betalen, omdat ik anders mijn kinderen niet te eten kon geven. Mijn gelovige huisonderwijzer gaf mij de raad om mijn tiende te betalen. Hij gaf mij het advies er getrouw in te zijn en dat de Heer mij zeker zou zegenen. Het was alom bekend dat mijn huisonderwijzer getrouw en betrouwbaar

was. Ik zei hem voor de grap dat ik bij hem zou langskomen als ik geen boodschappen kon kopen. Maar ik vertrouwde hem en wilde hem niet teleurstellen. Dus betaalde ik mijn tiende.

Toen ik vroeg in de maand op pad ging met de toegezonden producten, lukte het me om veel van die producten te verkopen. Tegen het einde van de maand had ik alle kerstproducten verkocht plus de producten die ik al een paar maanden op voorraad had gehad. Als ik meer producten had gehad, had

ik die waarschijnlijk ook verkocht.

De belofte van mijn huisonderwijzer was volledig in vervulling gegaan. De Heer had echt de vensters des hemels opengezet. We hadden die maand meer geld dan we nodig hadden. Later vroeg ik bij mijn collega's na hoe hun kerstverkoop waren gegaan. Ze waren niet tevreden. In die tijd ging het niet zo best met de cosmetische industrie.

Ik ben dankbaar dat die huis-

onderwijzer mij toen die goede raad heeft gegeven. Ik heb sindsdien een krachtig getuigenis van tiende. Als ik op huisbezoek ga bij zusters die het gevoel hebben dat ze geen tiende kunnen betalen, geef ik mijn getuigenis dat we gezegend zullen worden als we het wel doen. ■

Omdat er een groot bedrag van mijn maandelijks salaris was ingehouden, had ik net genoeg geld om voor een week inkopen te doen.

Charlotte Arnold is lid van de wijk Essen, ring Dortmund.

Dit boek is Schriftuur!

Ann Cue

De dag dat de zendingen bij mij aanklopten zal voor mij altijd te boek staan als een van de beslissende momenten van mijn leven. Niet dat ik nu per se op zoek was — ik was vanaf mijn kindertijd al heel gelovig geweest. Ik had zeven jaar in een klooster doorgebracht, en hoewel ik daaruit vertrokken was, omdat het mij niet dichterbij God bracht, was ik wel heel actief betrokken bij het koor en de prediking in mijn gemeente.

Ook had ik mij resoluut voorgenomen om aan de deur met niemand een discussie over godsdienst te beginnen, want het draaide altijd uit op een woordenstrijd over teksten die men anders uitlegde. Maar de Heer had mij in zijn goedheid voorbereid op dit bezoek. Een paar maanden eerder had ik iemand een opmerking horen maken over een 'Mormonboek' dat verband hield met de mythologie in Zuid-Amerika. Zo'n boek wilde ik wel eens lezen, want misschien wierp het nieuw licht op de onderwerpen die ik al had bestudeerd. Ik hield dat in mijn achterhoofd, omdat ik het gevoel had dat ik vroeg of laat dat Mormonboek zou lezen en zou moeten bepalen of het enige mythologische waarde had.

Toen ik die dag de deur wilde gaan opendoen, dacht ik niet aan boeken of mythologische thema's. Ik was een drukke jonge moeder die veel van

haar energie stak in de verzorging van een baby en een zeer actieve peuter. Maar toen ik naar de deur liep, kreeg ik een soort visioen, een mentaal plaatje van Abraham die naar de deur van zijn tent liep op de dag

in een godsdienst waar de predikanten erop gekleed gingen, en ze

Toen de zendingen weer langskwamen had ik een belangrijke boodschap voor

ze: 'Jullie boek is waar!'

droegen geen modern kostuum!

dat hij een belangrijke boodschap ontving. Ik had een voorgevoel dat mij achter de deur een belangrijke boodschap wachtte.

Ik wist dus echt niet wat ik moest denken toen ik twee jonge mannen zag staan. Het bleken zendingen te zijn, heiligen der laatste dagen. Als ik dat 'visioen' niet had gehad, had ik ze beleefd afgewezen en de deur dichtgedaan. Vandaar dat ik wel eens wilde weten waar hun boodschap uit bestond.

We begonnen al gelijk verkeerd. Een van hen vroeg of ik in profeten geloofde. Natuurlijk deed ik dat. Toen deze jonge mannen mij echter enthousiast een foto lieten zien van vijftien mannen in een modern kostuum en verkondigden dat er profeten en apostelen op aarde waren, had ik daar toch behoorlijk veel moeite mee. Ik was opgegroeid

Ik besloot deze opmerking maar naast me neer te leggen. Onderwijl zocht ik naar een logische verklaring voor het 'visioen' dat nog vers in mijn geheugen lag.

Ik weet niet meer waarom, maar ergens in het gesprek dacht ik dat deze zendingen misschien wel iets te maken hadden met dat 'Mormonboek'. En toen die gedachte bij mij opkwam, vatte ik direct de koe bij de horens.

'Hebben jullie niet een of ander boek?', vroeg ik. Dat deden ze. Ik zei ze dat ik het niet in de bibliotheek kon vinden en niet wist waar ik er een kon krijgen. Misschien dat zij mij konden helpen. Dat konden ze. Ze beloofden de week daarop met het boek terug te komen. Ik nam mij evenwel voor mij niet meer te lenen voor verdere 'godsdienstlessen'; ze konden het komen afgeven, maar daar zou het bij blijven.

Toen ik het boek eindelijk in handen kreeg, dankte ik de jonge mannen en stemde erin toe, zonder mij ook maar ergens toe te verbinden, dat ze terug konden komen om de vragen die ik had over het boek te beantwoorden. Later op de avond, mijn man was thuisgekomen van zijn werk en de kinderen waren enigszins tot rust gekomen, heb ik het boek gepakt en ben ik gaan lezen.

En wat ik las, verraste mij volledig. Niet lang daarna liet ik mijn man weten dat ik een ongelooflijk ontdekking had gedaan. 'Dit boek is schriftuur!', zei ik enigszins verward, maar toch ook blij ontroerd.

Ik had geen enkele twijfel. Ik had mij genoeg verdiept in de heilige Schrift en genoeg van 's werelds gewijde literatuur gelezen om onmiddellijk aan te voelen dat dit boek geen mythologisch of oudheidkundig werk of wat dan ook was. Het was het ware woord van God. Ik ontwaarde die geestelijke stem, en toen ik sommige voetnoten opzocht en onderwerpen die mij interesseerden, kreeg ik antwoord op veel theologische vragen die mij jarenlang hadden beziggehouden. Het was zonder twijfel het boeiendste boek dat ik ooit ter hand had genomen, en het bleef mij verbazen en stichten, op welke bladzijde ik het ook opensloeg.

Toen de jonge zendingen zoals beloofd terugkwamen, stond ik hen op te wachten. En ik had een belangrijke boodschap voor ze. Iets wat ik ze gewoon moest laten weten: 'Julie boek is waar!' En ik wilde ook weten waarom het eigendom was van *bun* kerk, want ik was ervan

overtuigd dat het in de verkeerde handen was!

Pas toen was ik bereid te luisteren naar wat ze hadden te zeggen. Na vele maanden onderzoek, werd het mij duidelijk dat dit heerlijke boek mij niet alleen licht en kennis had gebracht, maar mij ook geleid had naar de volheid van het evangelie, het gezag van het priesterschap, en het besef dat die mannen in kostuum er het bewijs van waren dat de ware kerk van Jezus Christus weer op aarde is. ■

Ann Cue is lid van de wijk Madison 4, ring Madison (Wisconsin, VS).

Groeien in het evangelie

Douglas Zardo

Mijn vrouw en ik hadden onze kinderen geleerd te bidden tot een Vader in de hemel, maar we gingen niet wekelijks naar een kerk — we waren van mening dat we God net zo goed thuis konden liefhebben. Ons leven begon te veranderen toen er in maart 1997 twee jonge zendingen bij mij op kantoor langskwamen.

Ze zeiden mij dat ze een bijzonder geschenk voor mij hadden. Ik vroeg ze om 's avonds bij mij thuis langs te komen als iedereen er was. Die avond brachten ze niet alleen een geestelijke boodschap, maar ook het Boek van Mormon.

In de daaropvolgende weken kwamen de zendingen veel bij ons langs. We leerden oprecht te bidden,

we kregen nieuwe geboden te horen, en uiteindelijk werd ons gevraagd of we lid wilden worden van de ware kerk van Jezus Christus. De doop was de eerste stap waarmee we ons aan de kerk verbonden.

Mijn vrouw en ik lieten ons op 26 maart 1997 dopen. Drie maanden na onze doop riep de bisschop mij als zondagschoolpresident. Ik wierp tegen dat ik deze roeping niet kon vervullen, omdat ik er niet klaar voor was. De bisschop wist mij echter op andere gedachten te brengen en overhandigde mij het handboek zondagschool.

Twee maanden later kreeg ik een telefoontje van de leerkracht Evangelieleer, die me liet weten dat ze er de zondag daarop niet was en geen les kon geven over Leer en Verbonden 98. Ze noemde drie namen van mensen die haar konden vervangen. Ik nam contact met ze op, maar ze hadden allemaal een andere taak te doen. Toen ik na de laatste de telefoon ophing, had ik het gevoel dat mijn hemelse Vader wilde dat ik de les zou geven.

Ik kende de Leer en Verbonden niet zo goed, maar met behulp van de eerste raadgever van de bisschop, de mediathecaris en het lesboek, lukte het me om een les voor te bereiden.

Ik was wel wat nerveus dat ik moest lesgeven aan leden die meer van het evangelie wisten dan ik. Maar in de korte tijd dat ik lid van de kerk was, had ik geleerd dat onze hemelse Vader ons zal helpen als we Hem daarom bidden. Voordat de les begon die zondag, vroeg ik om rust

en kracht. Toen ik de klas binnenkwam, zag ik vriendelijke glimlachende broeders en zusters zitten, die meer dan bereid waren mij te helpen. Allen deden enthousiast mee en ik voelde dat de Geest des Heren mij zegende, zodat ik die belangrijke les kon geven.

Nadien beseftte ik dat onze hemelse Vader ons alleen maar taken geeft die wij aankunnen — met zijn hulp en de hulp van andere leden.

Na acht maanden ontving ik het Melchizedeks priesterschap. Mijn zoon, Anderson, die geen lid van de

kerk was, had een huidprobleem in zijn nek en was al door drie artsen

onderzocht. Hij had er medicijnen voor gekregen, maar die hadden niet geholpen.

Ik geloofde dat het priesterschap hem kon helpen en ik legde aan hem uit wat een priesterschapszegen was, maar hij nam mijn aanbod niet aan. Hij dacht dat de medicijnen spoedig voor genezing zouden zorgen. Pas een paar maanden later vroeg hij mij om een zegen.

Dit was de eerste keer dat ik op deze manier mijn priesterschap gebruikte. Vijf dagen later kwam Anderson heel blij de kamer in. Zijn nek was volledig genezen.

Toen ik bijna een jaar lid was van de kerk, werd ik geroepen als zendingsleider van de wijk. Dit keer twijfelde ik geen moment. Mijn vrouw werd geroepen als tweede raadgeefster in de ZHV.

In april 1998 werden we in de São Paulotempel aan elkaar verzegeld. De dag dat we nieuwe

verbonden sloten met onze hemelse Vader, zullen we nooit vergeten.

Een maand na onze verzegeling, woonden we een ringconferentie bij waarin een nieuw ringpresidium werd geroepen en gesteund. Onze bisschop ging deel uitmaken van het ringpresidium. Tot mijn grote verrassing werd ik als de nieuwe bisschop van onze wijk geroepen. Ik was verbaasd en onzeker, maar ik heb nooit vraagtekens bij de roeping geplaatst. Sterker, toen ik de roeping accepteerde, voelde ik heel duidelijk dat dit een zegen van God was en dat Hij mij zou helpen met de roeping.

Als bisschop ben ik erachter gekomen dat we overal ter wereld de Kerk van Jezus Christus aan het opbouwen zijn en dat Hij ons bij monde van een profeet, ziener en openbaarder heeft opgedragen om het evangelie naar alle landen, volken en talen te brengen.

Ons leven is veranderd omdat mijn vrouw en ik het evangelie in ons hart hebben toegelaten. Nu begrijpen we dat onze hemelse Vader ons, bij getrouwheid aan de verbonden die

we in de tempel met

Hem hebben gesloten, in dit leven zal zegenen, ons zal sterken in onze roeping, en ons uiteindelijk in zijn tegenwoordigheid zal toelaten. ■

Douglas Zardo is lid van de wijk Indianópolis, ring São Paulo-Santo Amaro (Brazilië).

Ik was wel wat nerveus dat ik moest lesgeven aan leden die meer van het evangelie wisten dan ik, maar ik leerde dat onze hemelse Vader ons zal helpen als we Hem daarom bidden.

De volmaakte ommezwai

Wat zou jij doen als een van de jongemannen of jongevrouwen beledigd werd op de wekelijkse activiteitenavond?

RICHARD D. HAWKS

Toen ik op een avond — ik was werkzaam in de jongemannen — de kerk binnenliep, verbaasde het mij niet dat de jongemannen, in afwachting van het openingsprogramma, in de recreatiezaal een partijtje basketbal speelden. Wat mij wel verbaasde was dat David er was. Hij was nog niet zo lang in de wijk, maar het was duidelijk dat hij niet echt warm liep voor doordeweekse kerkactiviteiten. Naar de jongemannen komen was een grote stap voor hem.

En het lukte David buitengewoon goed om zo onopvallend mogelijk in de groep op te gaan — dat wil zeggen, totdat de basketbal vanaf de ring recht op hem af stuiterde. Hij ving de bal op en besepte dat hij nu aan schot was. Hij dribbelde een paar passen en gooide de bal toen onhandig naar de basket. De bal belandde met een harde dreun op het bord en stuiterde net zo hard weer terug. Hij kon hem ternauwernood afweren, anders was de bal tegen zijn hoofd aangekomen. Iedereen moest erom lachen, David zelf ook.

De bal kwam bij een andere jongen terecht, die met enige spot Davids onbeholpen schot nadeed. Ook hier moesten de meeste jongens om lachen, maar David niet.

Hij was gekomen om met het priestersquorum op te trekken, maar nu was hij het mikpunt van hun spot geworden.

David draaide zich om en verliet het gebouw.

Mijn hart brak. Ik wist niet wat, maar wel dat ik iets moest doen om hem terug te halen. Ik liep ook naar buiten en vroeg mij onderwijl af wat ik kon zeggen om hem op andere gedachten te brengen.

Terwijl ik achter hem aanliep, werd ik tot mijn verbazing voorbijgerend door Dennis, een van de priesters, die David inhaalde en zijn arm om hem heensloeg. Ik weet niet wat hij heeft gezegd, maar Dennis wist David over te halen om, zij het schoorvoetend, om te draaien en de kerk weer in te lopen. Het was een geweldig moment.

Nog geen twee weken later gebeurde er iets dergelijks. Sommige leden van de wijk, met inbegrip van veel van onze jongemannen, waren aan het repeteren voor een toneelstuk. Todd, een priester, had een rol in het stuk. Tijdens de repetitie bootste iemand spottend Todds spel na. Hij was beledigd en begon mismoedig naar de uitgang te lopen.

O nee, dacht ik, daar gaan we weer. Ik ging achter hem aan om hem te zeggen dat hij het naast zich neer moest leggen en weer terug moest komen.

Maar toen kreeg ik een plezierige verrassing.

Dit keer was het niet Dennis die langs mij heen vloog, maar David. Van David, een paar weken geleden nog de beledigde, zou nu de bemoediging uitgaan. Hij rende naar Todd toe, sloeg zijn arm om hem heen en vroeg hem rechtsomkeer te maken. Todd ging akkoord en een paar minuten later stonden ze gebroederlijk naast elkaar op het toneel. David had de ander met succes overgehaald om te blijven.

Toen ik dit voorbeeld van de Aäronische priesterschap in actie overdacht, moest ik denken aan een uitspraak van ouderling Neal A. Maxwell (1926–2004) van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'We zijn zo druk bezig met het opnemen van onze eigen temperatuur dat we geen oog hebben voor de hoge koorts van anderen, zelfs niet als wij daar enkele probate middelen tegen hebben, zoals bemoediging, vriendelijkheid of een complimentje. De handen die erbij hangen en het meest moeten worden opgetild, zijn van de mensen die te ontmoedigd zijn om hun handen ook maar enigszins uit te steken.' (Zie 'In de wil des Vaders opgaan', *De Ster*, januari 1995, p. 23.)

David's handen hadden er bijgehangen. Maar door de onzelfzuchtige daad van de ene jongeman aan de andere, tilde David nu handen op. ■

Richard D. Hawks is lid van de wijk Country Crossing 2, ring South Jordan-Country Crossing (Utah).

Vraag & antwoord

'Op school word ik altijd gepest en uitgelachen omdat ze weten dat ik lid van de kerk ben. Hoe kan ik daar het beste op reageren?'

LIAHONA

Allen, die in Christus Jezus godvruchtig willen leven, zullen vervolgd worden' (2 Timoteüs 3:12). Discipelen van Jezus hebben vaak te maken met vervolging. Denk aan Nephi, Moroni en Joseph Smith. De Heiland zelf is bespot en 'was veracht en van mensen verlaten' (Jesaja 53:3). Zelfs tegenwoordig krijgen heiligen der laatste dagen soms met vervolging te maken.

We kunnen op twee manieren reageren op dit probleem: de pesterijen negeren of gaan praten met de lui die de spot met je drijven. Maar voordat je voor een van de twee kiest, doe je er goed aan daar eerst over te bidden. Blijf ook het goede voorbeeld geven. Ook kun je je ouders om advies vragen. En als er mensen in de wijk zijn die hetzelfde hebben meegemaakt, kunnen zij je wel zeggen hoe zij ermee zijn omgegaan.

Je kunt de pesterijen negeren als je die lui na school toch niet meer ziet. Wees ondertussen wel verdraagzaam, bid om kracht en zit er niet te veel mee.

Maar als je die lui geregeld tegenkomt,

Bid erover of je de pesterijen negeert of je belagers erop aanspreekt.

Als je opkomt voor jezelf en je geloof, let er dan op dat je je belagers niet kwetst of op de hak neemt.

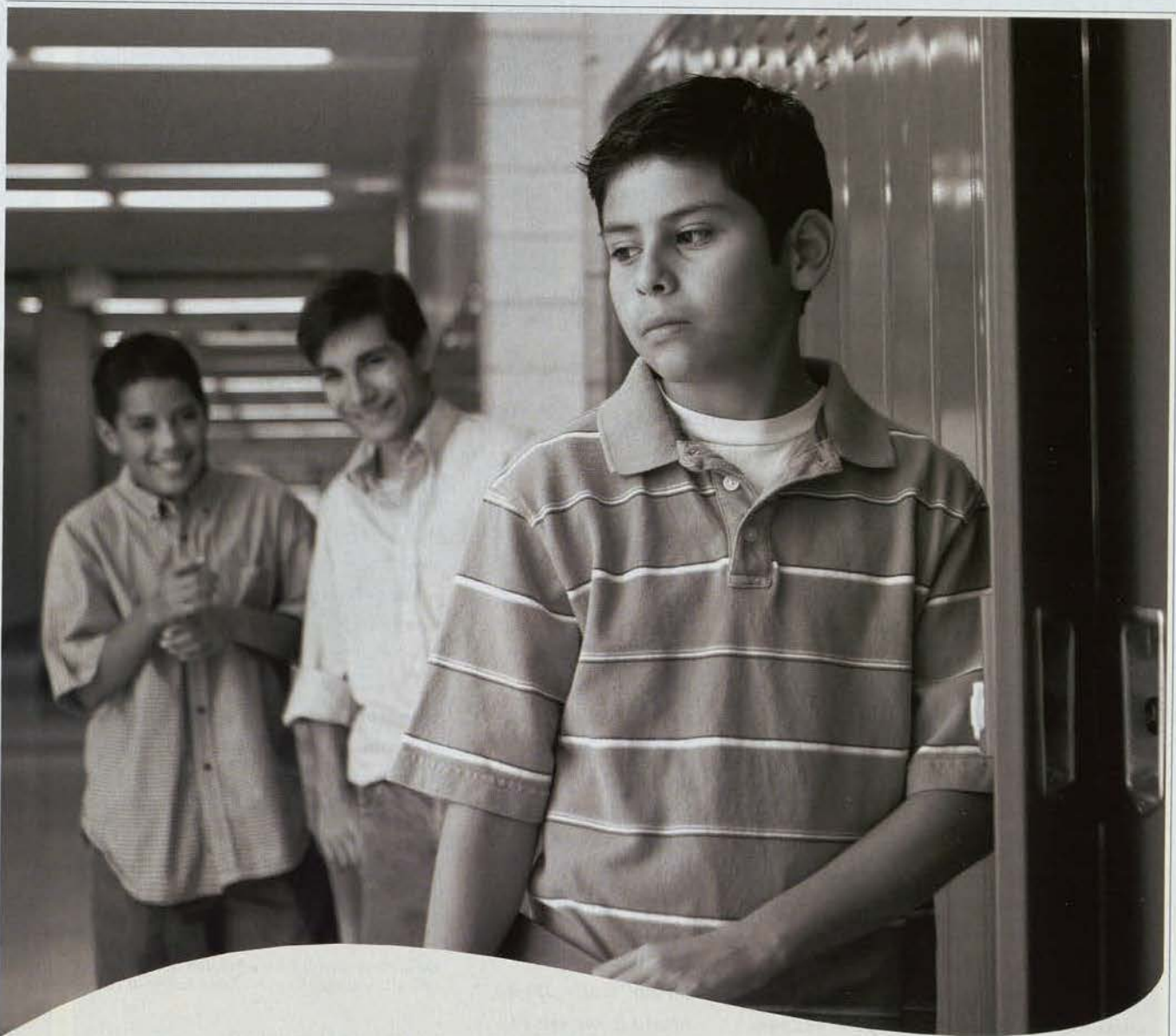
Probeer het voorbeeld van de Heiland te volgen. Wees geduldig, vriendelijk en vergevingsgezind. Een goed voorbeeld spreekt boekdelen over je getuigenis.

'En gezegend zijn allen die omwille van mijn naam worden vervolgd, want hunner is het koninkrijk van de hemel' (3 Nephi 12:10).

kun je overwegen om met hen over de pesterijen te praten. Soms drijft men de spot met kerkleden omdat men weinig of niets afweet van ons geloof. Dan zeggen ze bijvoorbeeld: 'Jij gelooft niet in Christus' of 'Zonder een pilsje is het maar een saaie boel.' In dat geval kun je hun zeggen dat je in Jezus Christus gelooft en dat je lid bent van de Kerk van Jezus Christus. Of je maakt duidelijk dat je ervoor gekozen hebt geen alcohol te drinken en dat je daarom nog niet saai bent.

En wanneer ze je op de kop zitten, probeer dan het voorbeeld van de Heiland te volgen. De Heer werd niet boos of probeerde het zijn belagers niet betaald te zetten. Hij hield van ze en voelde zich niet beledigd. En mocht je behoefte hebben aan een bemoedigend woord, lees dan eens wat de apostel Petrus over het voorbeeld van Jezus heeft geschreven in 1 Petrus 2:20-23.

Als je de hulp van de Heer inroept bij deze beproeving, kan dit een ervaring zijn, waarin je in je geloof gesterkt wordt en waarin je die lui een christelijk voorbeeld laat zien. Volgens president Gordon B. Hinckley is je leven het symbool van je geloof in de Heer: 'Als zijn

volgeling kunnen we niet gemeen, onbetamelijk of onaangenaam zijn zonder zijn reputatie aan te tasten. Ook kunnen we niets goeds, vriendelijks en grootmoedigs doen zonder het symbool te polijsten van Hem wiens naam wij op ons hebben genomen. Ons leven moet een symbool van zinvolle uitdrukkingen worden, het symbool van ons getuigenis van de levende Christus, de eeuwige Zoon van de levende God' ('Het symbool van onze godsdienst', *Liabona*, april 2005, p. 6).

LEZERS

Als het mij overkwam zou ik het nederig dragen zonder wraak te nemen, omdat ze niet weten wat ze aan het doen zijn. Ik zou proberen

een goed voorbeeld te zijn, zowel in woord als daad.

Fe'afa'aki L. (15), Nuku'alofa (Tonga)

Grijp de situatie aan om het evangelie door jouw voorbeeld te laten heenschijnen. De Heer heeft ons aangespoord om

geduldig in benauwingen te zijn, opdat we hun in Hem een goed voorbeeld kunnen laten zien (zie Alma 17:11).

Leah N. (19), Legazpi (Filipijnen)

Ga je belagers nooit lopen dreigen, mondeling noch lichamelijk. Als ik terugkijk op mijn middelbare school, beseft ik dat ik nooit opge-

wassen was geweest tegen de pesterijen die over mij werden uitgegooid als ik geen vaste hoop in de Heer had gehad en als ik Hem en zijn geboden niet had liefgehad.

Als je op je laatste schooldag de school uitloopt, zul je de meesten nooit meer zien. Neem je voor om met opgeheven hoofd en je getuigenis intact naar buiten te lopen, omdat je weet dat je de normen van de Heer hebt nageleefd.

Samuel B. (19), Montréal (Québec, Canada)

Ik los het probleem op door groot geloof in onze hemelse Vader te hebben. Misschien ziet Hij het wel als een toets die ons sterker maakt. Ik geloof dat Hij van al zijn kinderen houdt en daarom tuchtigt Hij ons wel eens. We moeten ook niet te veel waarde hechten aan wat anderen zeggen, omdat dat ons alleen maar kan verwarren of bang maken. We moeten onze vrienden gewoon het goede voorbeeld blijven geven. En we moeten sterk staan als getuige van alle waarheid en leven naar de juiste normen.

Apechard S. (18), Khon Kaen (Thailand)

Ik weet hoe je je voelt. Bij mij op school denken ze dat ik vreemd ben en dat ik een heilig boontje ben, omdat ik nooit vloek of kattenkwaad uithaal. Ik voelde me heel eenzaam, maar sloot vriendschap met een paar meisjes die dan wel geen lid van de kerk zijn, maar toch een goed karakter hebben. Nu is het zelfs zo dat als iemand hulp nodig heeft, ze naar mij toekomen omdat ik lid van de kerk ben. Ze weten dat ik nooit zou liegen en dat ze me kunnen vertrouwen.

Ester K. (11), Itatiba (Brazilië)

Je kunt de pesterijen in de kiem smoren door bijvoorbeeld voor ze te bidden en te proberen vriendelijk met ze te praten over de kerk en haar beginselen. Geef altijd het goede voorbeeld in vriendelijkheid en naastenliefde. Laat ze altijd zien dat jouw geloof sterker is dan hun kritiek en baldadigheid. Ik weet dat dit helpt, want ik heb het in praktijk gebracht. En mijn klasgenoten

Onze aardse moeilijkheden hebben een doel. Denk eens aan de profeet Joseph Smith: zijn hele leven heeft hij tegenspoed gehad — ziekte, ongelukken, armoede, onbegrip, valse beschuldigingen en zelfs vervolging. (...) Ieder van ons moet bepaalde ervaringen krijgen om net als onze Heiland te worden. In de school van het sterfelijk leven zijn pijn en beproeving vaak onze leraar, maar zijn de lessen er om ons te zuiveren, te zegenen en te sterken, niet om ons te vernietigen.'

Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'In tijden van beproeving geeft geloof vrede en vreugde', *Liahona*, mei 2003, p. 17.

gingen me begrijpen en respect voor me opbrengen.

Karen P. (18), Asunción (Paraguay)

Leden van de kerk dienen de hand te reiken aan mensen die de waarheid niet hebben. Mijn klasgenoten dreven de spot met mij en de kerk.

Dat vond ik niet leuk, maar ik bad mijn hemelse Vader in geloof of Hij me wilde helpen om ze wat meer over de kerk te vertellen. Dat heb ik gedaan en nu staan ze er veel positiever tegenover.

Ricay R. (14), Comayaguela (Honduras)

Ik weet hoe het is om bespot te worden, omdat je lid van de kerk bent. Het zit zo: als je laat zien dat je je niet schaamt voor het evangelie en de kerk en pal staat voor je normen en waarden, dat ze inzien dat spotten helemaal geen zin heeft. Jongelui die je bespotten, doen dat omdat ze niet weten waar jij voor staat.

Kelly E. (18), West Jordan (Utah, VS)

De antwoorden gelden als leidraad en niet als officiële uitspraak over de leerstellingen van de kerk.

WAT VIND JIJ?

Jonge lezers: Stuur je antwoord, met je naam, geboortedatum, wijk en ring (of gemeente en district), en een foto (met schriftelijke toestemming van je ouders om de foto af te drukken), naar:

Questions & Answers 5/06

50 E. North Temple St. Rm. 2420

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Of e-mail: liahona@ldschurch.org

Inzendingen moeten uiterlijk op maandag

15 mei 2006 binnen zijn.

VRAAG

'Een van mijn vrienden in de kerk leeft bepaalde evangelienormen niet na. Ik maak me zorgen over hem. Hoe kan ik helpen?' ■

MET DANK AAN ALTUS FINE ART, AMERICAN FORK (UTAH, VS), KOPIËEN NIET TOEGESTAAN

Simon Dewey, Waarom weent gij

'Jezus zeide tot haar: Vrouw, waarom weent gij? Wie zoekt gij? Zij meende, dat het de hovenier was, en zeide tot Hem: Heer, als gij Hem weggedragen hebt, zeg mij dan, waar gij Hem hebt neergelegd en ik zal Hem wegnemen. Jezus zeide tot haar: Maria! Zij keerde zich om en zeide tot Hem in het Hebreeuws: Rabboeni, dat wil zeggen: Meester!' (Johannes 20:15-16.)

De opstanding 'was het grootste wonder in de geschiedenis van de mens', heeft president Gordon B. Hinckley gezegd. 'Eerder had Hij hun al gezegd: "Ik ben de opstanding en het leven" (Johannes 11:25). Maar dat hadden ze niet begrepen. Nu begrepen ze het. Hij was een ellendige, pijnlijke en eenzame dood gestorven. Nu, op de derde dag, stond Hij in kracht en schoonheid op, de eersteling van hen die ontslapen zijn, de zekerheid voor mensen in alle eeuwen dat "evenals in Adam allen sterven, [...] in Christus allen levend gemaakt [zullen] worden" (1 Korintiërs 15:22).' Zie 'Van hof tot leeg graf', p. 8.